

Kapitel fjorten Hvad Vi Ikke Er

De næste par dage var ret almindelige. Jeg havde på fornemmelsen, at Elizabeth ikke ønskede, at jeg skulle presse hende mere angående hendes skjulte skyldfølelser, så jeg holdt en lav profil på det område. Det virkede næsten, som om der var kommet en vis afstand mellem os, som ikke var der før vores samtale, og jeg kunne ikke finde ud af, hvordan jeg skulle lukke hullet.

Jeg tænkte en hel del over, hvem eller hvad vi er, og jeg glædede mig til mit ugentlige morgenmadsmøde med Wayne. Måske ville jeg få noget ud af at fyre et par ting af på ham igen. Jeg foreslog ham, at vi skulle mødes på Denny's i denne uge, og vi var heldige at få det samme bord, som Johannes og jeg havde siddet ved. Wayne skulle bare vide, hvem der havde siddet på hans plads for et par dage siden, tænkte jeg ved mig selv.

Wayne startede samtalen.

"Hvorfor var du så opsat på, at vi skulle mødes her hos Denny's? Vi kommer her sommetider, når der ikke er andet, der har åbent, men ikke når vi har vores ugentlige diskussioner."

"Jeg kan bare lide Denny's bedre, end jeg plejede," svarede jeg nonchalant.

"OHHH..KAY," sagde Wayne med et ansigtsudtryk, som fortalte mig, at han ikke var helt tilfreds med mit svar. Han fortsatte: "Slog du skriftstedet op, hvor Jesus siger, at vi er guder?"

"Ja, det var ret interessant. Jeg fandt også et andet skriftsted, der fortæller, hvad Gud er, og som passer med, hvad du sagde i sidste uge." Jeg trak en Bibel frem og bladrede frem til Paulus' Første Brev til Korinterne kapitel tolv, som Johannes havde foreslået, at jeg studerede.

Wayne så lidt forbløffet ud. "Jeg kan ikke huske, at du har båret rundt på en Bibel på offentlige steder før."

"Jeg har ikke før været klar over, at der er så mange interessante oplysninger i den," sagde jeg. "Jeg vil gerne læse noget spændende, som jeg har fundet, op for dig. Her, lad mig læse det her fra Paulus' skrifter. I det Første Brev til Korinterne starter Paulus med at fortælle om Åndens gaver. Om disse gaver og kræfter siger han: Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme; der er forskel på tjenester, men Herren er den samme; der er forskel på kraftige gerninger, men GUD ER DEN SAMME, SOM VIRKER ALT I ALLE. Det, som Ånden åbenbarer, får HVER ENKELT til fælles gavn.... For LIGESOM LEGEMET ER EN ENHED, SELV OM DET HAR MANGE LEMMER, og ALLE legemets lemmer, så MANGE som de er, dog danner ÉT LEGEME, SÅDAN ER DET OGSÅ MED KRISTUS. For vi er alle blevet døbt med ÉN ÅND til at være ÉT legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie; og vi har alle fået ÉN ÅND at drikke. Et Legeme består jo heller ikke kun af én del, men af MANGE....I er Kristi legeme og hver især hans lemmer."

Jeg så op. "Hvad får du ud af det?" spurgte jeg Wayne.

"Giv mig lige den Bibel et øjeblik," Wayne tog den og brugte et par minutter på at granske kapitlet.

"Det er sjovt," sagde han, "Jeg har læst Det Nye Testamente et par gange, men jeg tror, jeg har overset det her. Der er megen dyb mening i det."

"Ja, det synes jeg også," sagde jeg. "Fortæl mig, hvordan du forstår det."

"Jeg kunne nok bruge en times tid på det."

"Hør her," sagde jeg. "Lad os se på den del, som jeg læste vers for vers. Det begynder med Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme; Hvordan vil du fortolke det?" spurgte jeg.

Wayne sagde, "Det fortæller os, at Gud har én Ånd, og at ethvert menneske har en del af den. Tror du, at den ene allestedsnærværende Gud deler ud af sig selv til alle livsformer? Det er en anden måde at sige det, jeg sagde i sidste uge. Hvis Gud er allestedsnærværende, er Han alle steder. På den ene side er Han delt ud i alle de forskellige livsformer, hver eneste en, og på den anden side er Han ét stort liv."

"Det giver mening." Så læste jeg videre: "Der er forskel på tjenester, men Herren er den samme; der

er forskel på kraftige gerninger, men GUD ER DEN SAMME, SOM VIRKER ALT I ALLE. Det, som Ånden åbenbarer, får HVER ENKELT til fælles gavn.... Det understreger det, vi allerede har sagt. At der grundlæggende er én Guds Ånd, som arbejder gennem hvert menneske."

"Jamen, inkluderer det ikke onde mennesker, mordere, folk der tæver børn, voldtægtsforbrydere osv.? Der står jo faktisk, at Ånden arbejder gennem alle mennesker," sagde han.

"Jeg tror, at de kristne mener, at alle betyder alle kristne."

"Jamen, der står ikke alle kristne. Der står alle. Og hvis Gud er allestedsnærværende, så må Ånden være i alle personer, ja i alle livsformer."

"Det er sandt. Men lad os holde os til Paulus her. Han siger helt klart, at Ånden er i alle mennesker, så må det vel også inkludere onde mennesker."

Wayne stirrede et øjeblik på mig. "Hvordan kan et ondt menneske have Guds Ånd i sig og stadig være ondt? Er Gud så ond?"

"Måske er Ånden i alle mennesker, også de onde, men de onde og voldsomme mennesker ignorerer Ånden. Måske ignorerer vi den alle i en vis udstrækning."

"Det er muligt," sagde Wayne efter et øjeblik.

Jeg fortsatte. "Jeg finder det næste vers meget interessant: For LIGESOM LEGEMET ER EN ENHED, SELV OM DET HAR MANGE LEMMER, og ALLE legemets lemmer, så MANGE som de er, dog danner ÉT LEGEME, SÅDAN ER DET OGSÅ MED KRISTUS. Det, jeg finder fascinerende her, er, at hvis vi udskifter ordet Kristus med Gud, så har vi en beskrivelse af, hvad Gud er."

"Så du siger, at Gud er ligesom en stor krop, og at hvert eneste liv er en del af kroppen. Jeg har tænkt noget lignende før. Lidt i retning af at jeg kun er én celle ud af millioner af celler i et eller andet stort liv, som er meget højere end jeg selv."

"Lad os sige, at du er Guds mund, og du siger Jeg er Gud. Taler du så sandt eller ej?"

"Min mund siger Jeg er Wayne, og den siger sandheden, fordi det er mig, der giver ordrene. Den er en stor nok del af mig til, at den kan sige, at den er mig."

"Så hvis vi er en celle i Guds krop, er det ikke forkert af os at sige, at vi er Guder. Tror du, det var det, Jesus mente, da han sagde, I er guder?" spurgte jeg.

"Sikkert. Selv om de mennesker, som kaldtes guder, langt fra var perfekte, udgør de alligevel en del af Hans liv."

Jeg så i min Bibel igen. "Det bekræftes faktisk i det sidste vers, som jeg læste op for dig: For vi er alle blevet døbt med ÉN ÅND til at være ÉT legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie; og vi har alle fået ÉN ÅND at drikke. Et Legeme består jo heller ikke kun af én del, men af MANGE. I er Kristi legeme og hver især hans lemmer. Det passer godt med det, vi siger.

Kroppen, som er Gud, er ikke én, men mange. Jeg synes, det er interessant, at Biblen bekræfter den tanke, som du har haft et stykke tid. Vi er en celle i en krop, som er langt større, end vi er. Og hvad der er virkeligt interessant er, at Biblen synes at antyde, at vi godt kan påstå, at vi er det større liv, som er Gud."

"Det er en dybtgående tanke," sagde Wayne. "Hvad har du lavet for nyligt, har du læst nogle specielle bøger?"

"Jeg har faktisk læst en del i Biblen for nyligt."

"Føler du trang til at redde din sjæl?" spøjte Wayne.

"Spøg til side. Jeg har fundet nogle fascinerende ting i den. Vidste du for eksempel, at dommerne på Moses' tid blev kaldt guder?"

"Det kan jeg ikke huske, at jeg har læst noget om i Biblen."

"Du kan ikke huske det, fordi det ikke er oversat korrekt. Der er flere vers, hvor der står guder og ikke dommere, sådan som de fleste Bibler oversætter det. Selv Moses blev kaldt en gud."

"Det lyder næsten som om Biblen er en New Age bog," sagde Wayne.

"Jo mere jeg læser i den, jo mere synes jeg, den understøtter New Age filosofien endda mere end de kristne dogmer."

"Men hvis du citerer et skriftsted for en New Age person, synes han, du befinder dig i middelalderen, som om du er en dum bondeknold, der ikke ved noget som helst. Det er helt ironisk. Biblen indeholder en mængde lys, som de ortodokse kristne ikke ser, og som New Age'erne overhovedet ikke vil se på."

Jeg tænkte, at jeg ville ændre emnet lidt: "Kan du huske det spørgsmål, jeg stillede i sidste uge: HVEM ELLER HVAD ER VI? Det bedste svar, vi har kunnet finde indtil nu, er, at vi er guder. Og hvad er vi så som guder? Vi er en del af den eneste Guds krop. Ved at identificere os med hele kroppen, kan vi godt sige, at vi er guder. Men problemet er, at selv om det fortæller os meget, så fortæller det os alligevel kun lidt. Som f.eks. hvad er den eneste Gud overhovedet? Man kan sige liv, men hvad er liv? Jeg har det problem her, at alle universets gåder reduceres til ord, og betydningen af disse ord er også gåder. Så at sige at vi er guder eller liv, betyder ikke noget, hvis vi ikke ved, hvad Gud eller liv er."

Wayne grinede. "Så du siger faktisk noget, som jeg har troet det meste af mit liv. Når det kommer til stykket, ved vi ingenting med sikkerhed, så vi skal heller ikke tro på noget med sikkerhed."

Jeg rynkede panden. Wayne kunne være så kynisk. "Jeg begynder at forstå, hvorfor du har troet det, men jeg bliver nødt til at følge en indvendig tro, som jeg har. Og det er, at når vi ikke er helt sikre på noget, er det enten, fordi vi er ført bag lyset, eller fordi vi ikke har alle kendsgerningerne. Gud og livet er helt klart noget. Vi har bare ikke alle detaljer med hensyn til, hvad de er," sagde jeg.

"Hvad med kærlighed? Tror du også, den kan defineres?"

"Jeg tror, at hvis vi forstod kærligheden fuldstændigt, så kunne vi definere den ret præcist.

Problemet med kærlighed er, at alle har forskellige opfattelser af, hvad det er. Forældrene synes måske, at det er kærlighed ikke at give barnet slik, og barnet synes måske, at det er kærlighed, når de giver det slik."

"Så har vi et lignende problem med Gud, livet, og hvem vi er. Alle har forskellige opfattelser."

"Jeg tror, det lidt er som at gætte på, hvor mange bønner, der er i et glas," sagde jeg. "Alle har forskellige bud på antallet, men når man anvender den logiske proces "at tælle", så får man et nøjagtigt antal. Når man har fundet antallet, så er der kun ét svar. Alle andre svar er så illusioner. Et af min yndlingscitater er fra bogen A COURSE IN MIRACLES, som lyder sandheden er sand, og der er ikke andet, der er sandt. Når det rigtige antal bønner er fundet, er der ikke andet, der er sandt. Når vi opdager og bliver sikre på, hvem eller hvad vi er, så vil det og ikke andet være sandt."

"Men der kan være mere end én måde at beskrive sandheden på," sagde Wayne.

"Hvordan det?" Jeg gav tegn til servitricen, at vi ønskede mere kaffe.

"Lad os sige, at der er tusind bønner i et glas."

"Ja. Der er ikke 1001 eller 1002, men kun et tusind."

"Det er rigtigt nok, men en anden måde at beskrive antallet på er ti gange et hundrede eller ti gange ti gange ti. Der er utroligt mange måder at sige tallet et tusind på."

"Ja, det kan du have ret i, men det vil stadig være sandt, så længe du får det korrekte antal. Tallet et tusind er det samme tal, uanset om du siger det på dansk, spansk eller som ti gange et hundrede. Det absolutte tal ændrer sig ikke, kun måden det beskrives på. Problemet med filosofi er, at folk beskriver tallet et tusind, og de får det til at lyde som to tusind. Men at tro at der er to tusind bønner i glasset, forøger ikke antallet med et tusind. Glasset indeholder stadig kun et tusind bønner, uanset hvor smart dit sprog er."

"Du har fundet forklaringen på, hvorfor så få mennesker tænker ens."

"Men de ville tænke ens, hvis de kunne gennemskue den tåge, som skjuler og fordrejer sandheden om antallet af bønner i glasset."

"Det kan jeg vist godt være enig med dig i," sagde Wayne.

"Så hvis vi kunne se det sande svar på, HVEM ELLER HVAD VI ER, så ville det sandsynligvis være tydeligt nok til, at vi kunne være enige om det."

"Ja, det er rigtigt, hvis vi begge kunne se det uden fordrejninger og forudfattede ideer."

"Lad os nu sige, at "vi er guder" ikke er svaret, fordi gud er et ord, som i virkeligheden ikke fortæller os ret meget. Lad os også sige, at vi ikke er vores kroppe, fordi vores kroppe blot er redskaber, som bruges af den, der styrer, og som er vores virkelige jeg. Hvad er der tilbage?"

"De fleste filosoffer er enige om, at vi ikke er vores kroppe," sagde Wayne. "Uden vores kroppe er der nogle, der påstår, at vi er ånd eller sjæle."

"Jamen, det er jo kun ord igen. Folk er jo stadig ikke sikre på, hvad ånd eller sjæl er. Lad os sige, at du har en ud-af-kroppen oplevelse og oplever dig selv svævende oppe over din krop. Hvad kan du præcist sige, at du er i denne tilstand?"

"Hvis vi antager, at sådan en oplevelse er virkelig, så kan jeg vel stadig tænke og føle, og jeg har en eller anden slags bevidsthed."

"Lad os forestille os, at dine følelser ikke er en del af dit virkelige jeg, men et redskab ligesom din krop. Hvis du nu bliver adskilt fra dem også - hvad er der så tilbage?"

"Tanke og bevidsthed vel sagtens," sagde Wayne.

"Lad os så forestille os, at dine tanker heller ikke er en del af dit sande jeg, og at du adskilles fra dem. Hvad er der så tilbage?"

"Hvor har du fået alt det her fra?" spurgte Wayne forvirret. "Vores følelser og tanker overlever da sikkert døden, hvis der altså er et liv efter døden."

"Jamen alligevel, forestil dig nu, at de blot er redskaber, og at du adskilles fra dem. Hvad er der tilbage?"

Wayne lænede sig tilbage og strakte sig. "Det er da nogle usædvanlige tanker - selv for dig. Nå, lad mig se. Alt, hvad der ville være tilbage, var vel liv, bevidsthed måske opmærksomhed. Men på den anden side uden dine tanker og følelser, er du måske bare en klat ingenting. Det er svært at sige."

Jeg lænede mig fremad. "Jeg tænkte lidt på samme måde, da jeg først fik ideen, men så eksperimenterede jeg lidt. Jeg mediterede lidt, rensede mig selv for alle tanker og løsrev mig fra alle mine følelser, og jeg fandt ud af, at noget i mig stadig var der. Jeg havde stadig liv og bevidsthed."

"Måske både tænkte og følte du uden at vide det."

"Hvorfor prøver du ikke selv? Da jeg gjorde det, følte jeg mig mere levende end nogensinde før."

"Der ser du. Du sagde, at du følte dig levende. Altså følte du stadigvæk."

"Jamen, det var en højere oktave af følelse. Det var ikke at føle på den almindelige emotionelle måde. Jeg bruger ordet følelse, fordi jeg ikke tror, vi har et ord for det, som jeg mærkede," sagde jeg.

"Så hvis jeg spiller dit spil her, så må vores sande jeg være en slags bevidsthed, som kan opfange og bruge data, og som bruger følelserne og tankeprocessen, ligesom du og jeg bruger en computer."

"Du kom grundlæggende til den samme konklusion, som jeg gjorde. Hvis du skulle gætte, ville du så sige, at vi er bevidsthed?"

"Liv, bevidsthed, opmærksomhed, ånd.... Hvem ved? Du bliver skør, hvis du tænker for meget på det. Jeg tror, jeg holder mig til at være en gud. Det virker simpelt og langt sjovere. Wayne samlede sin tomme kop op og vendte sig om. "Hvis jeg var en gud, ville jeg få mere kaffe til at materialisere sig lige nu. Frøken!"

Servitricen hørte ham og kom med noget kaffe. "Nå," grinede jeg, "du fik mere kaffe på ca. 30 sekunder. Det må være ganske tæt på en guds formåen."

"Bare det var," sagde han. "Nu skal jeg fortælle dig noget. Jeg ved ikke, hvor du får de ideer fra, men jeg glæder mig til at høre, hvad du har fundet på i næste uge."

"Det gør jeg også," smilede jeg. "Jeg ved ikke, hvad det næste bliver, men jeg garanterer for, at det bliver interessant."

Kapitel femten Guds navn

Resten af ugen gik uden de store begivenheder. Jeg glædede mig ikke så meget til mit ugentlige møde med Johannes, som jeg plejede, fordi jeg vidste, at jeg skulle give lommeørklædet tilbage til ham. Elizabeth lod det ikke ude af syne hele ugen. Hun havde det på sig hele tiden. Det så ud til at virke. Hun havde fået de fleste af sine kræfter tilbage, og vi gik en lille tur hver dag. Samtidig tog hun sig af det meste af husarbejdet og madlavningen. Jeg var begyndt at føle, at vi var et normalt ægtepar igen, bortset fra at det nu var torsdag, og jeg skulle give Johannes lommeørklædet tilbage. Elizabeth gik tidligt i seng den aften. Ca. klokken elleve gik jeg ovenpå og så hende ligge og sove fredeligt med lommeørklædet knuget i sin højre hånd.

Jeg puffede til hende med albuen. "Skat," sagde jeg. "Jeg bliver nødt til at tage lommeørklædet nu." Hun holdt fast om det. "Nej," sagde hun. "Det giver mig kræfter."

"Jeg tror, det er bedre at give det tilbage end at beholde det."

"Spørg Johannes, om jeg må beholde det lidt længere."

Jeg holdt en lille pause og trak vejret dybt. "Ok. Jeg skal nok spørge ham, men jeg bliver nødt til at tage det med tilbage."

"Lad mig beholde det, mens du er væk."

"Johannes har gjort meget ud af at fortælle mig, at jeg skal lytte til den nøjagtige ordlyd af det, han siger. Jeg synes, jeg skal tage det med tilbage, men jeg skal nok spørge ham, om du må beholde det lidt endnu."

Jeg syntes næsten, jeg kunne mærke kræfterne trække sig tilbage fra Elizabeth, da jeg tog lommeørklædet. Jeg følte mig som en slyngel, men jeg syntes, det var det bedste. Jeg kyssede hende farvel, gik ud i garagen og satte mig ind i bilen. Netop da jeg rakte armen ud for at sætte nøglen i tændingen, følte jeg en snurrende fornemmelse i hele min krop.

Dernæst befandt jeg mig siddende på gulvet i et sparsomt møbleret værelse. Jeg så mig omkring og fik øje på Johannes, der sad og drak te ved et spisebord. "Hvorfor kommer du ikke herhen og holder mig med selskab," smilede han.

Jeg rejste mig op og gik noget desorienteret hen imod ham.

"En kop te?" spurgte Johannes.

"Ja tak. Hvorfor ikke," sagde jeg. Jeg kiggede ud af vinduet. Solen var i øst. Det så ud som morgen, hvor jeg så end var. "Hvor er jeg, og hvorfor er solen fremme? Er klokken ikke elleve om aftenen?"

"Her, drik det her;" sagde Johannes og skubbede en kop te hen imod mig. Jeg tog den, satte mig ned og begyndte at nippe til den. "Wow, der er sandelig liv i den. Hvad er det?"

"Jeg er faktisk ikke helt sikker. Joshua lavede den. Der er flere forskellige blandinger, som Han godt kan lide."

"Joshua? Mener du Jesus?"

"Det er manden."

"Var han her?" Jeg troede dårligt nok mine egne ører!

"For et par minutter siden."

"Kan jeg møde Ham?"

"Det er ikke på dagsordenen endnu."

"Sidder du og siger, at Jesus var her for et par minutter siden, og at Han sad og drak te som en helt almindelig fyr?"

"Det var lige det, Han gjorde." Johannes så ud, som om han morede sig.

"Jamen er Han ikke steget til himmels eller vandrer rundt et eller andet sted i den næste verden?"

Johannes lo, "Du har stadig meget at lære, min ven. Men ikke mere hyggesnak. Jeg er presset

tidsmæssigt, og vi må se at komme i gang."

"Du sagde aldrig, hvor jeg er, og hvorfor det er morgen."

Johannes kiggede indgående på mig et øjeblik. "Du er i Tel Aviv, og klokken er otte tyve om morgenen her."

Jeg stirrede på ham. "Nu skal jeg sige dig noget," sagde jeg forbløffet, "hvis jeg ikke troede på dig før, så gør jeg det nu." Jeg kiggede ud af vinduet igen. Det så ud, som om vi var midt i byen ret højt oppe i en temmelig høj bygning.

Johannes så alvorligt på mig. "Som du ved, delte jeg nogle af mine minder med dig, da vi begyndte vores forhold. Vil du have noget imod, hvis jeg deler nogle af dine nu?"

Jeg hørte, Johannes spørge, om han måtte få del i mine minder. Jeg tænkte over hans ønske et par sekunder. "Det vil være fint, men der er et par pinlige ting, som netop nu dukker frem i min hukommelse, som jeg helst ikke vil dele."

"Det skal du ikke bekymre dig om," smilede Johannes. "Jeg indstiller mig kun på de minder, der har noget at gøre med vores forhold og din undervisning. En sand lærer vil altid kun stille ind på de minder, der frigøres frivilligt. Hold din hånd op." Fingrene på vores højre hænder mødtes, og jeg følte en svag snurren.

Johannes lænede sig tilbage i stolen og smilede. "Så langt så godt."

"Hvad mener du?" spurgte jeg.

"Du har været fristet til at fortælle Wayne om mig, men du modstod fristelsen. Det er godt. De, som ikke kan holde på en hemmelighed, afsløres som regel omkring dette tidspunkt. Du diskuterede den første nøgle med ham, men det forbød jeg heller ikke."

"Var det så i orden?" spurgte jeg ivrigt.

"Det var mere end i orden. Den slags diskussioner vil forberede dig på din opgave. Du vil komme til at beskæftige dig meget med den slags i fremtiden, hvis du er trofast over for din indre stemme."

"Du bliver ved med at snakke om en opgave. Kan du fortælle mig mere om den?"

"Hvis du er trofast, vil din opgave omfatte flere ting. Den ene vil være at undervise i nøglerne. Alt, hvad jeg ellers kan sige, vil nærmest distrahere dig på nuværende tidspunkt. Nu må vi videre.

Fortæl mig med dine egne ord, HVEM ELLER HVAD ER DU?"

Jeg trak vejret dybt. "Ok, her er, hvad jeg har tænkt. Hvis jeg ikke er min krop, mine tanker eller mine følelser, og hvis alle de ord og beskrivelser, jeg har fremført for dig, ikke giver mening nok, så tror jeg, at det, der er tilbage, er bevidstheden selv. Jeg er bevidsthed."

"Ved du hvad bevidsthed er?"

"Bevidsthed er at være levende. Liv."

"Og hvad er liv?"

"En opmærksomhed."

"En opmærksomhed i forhold til hvad?"

"Opmærksomhed på hvad der end er derude?"

"Hvad med de ting som er inden i dig selv? Er bevidsthed også opmærksomhed på dem?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Ja, det tror jeg," sagde jeg.

"Så bevidsthed er opmærksomhed på ting uden for og inden i en selv."

"Det tror jeg," sagde jeg usikker på mig selv.

"Så dit virkelige jeg er som et kamera, der tager billeder af, hvad der er uden for og inden i det selv?"

"Jeg er ikke sikker," svarede jeg svagt.

"Det føles ligesom ikke rigtigt, vel?"

"Nej, det virker dumt, når man tænker på det. Vi må da være noget mere dybsindigt end et kamera," sagde jeg.

"Endnu engang har du fundet noget, som du ikke er. Et kamera er noget, der bruges af et levende

væsen, og det er en anden slags redskab, som dit virkelige jeg bruger."

Jeg tænkte mig om i et par sekunder. "Jeg tror, jeg er havnet i en blindgyde. Jeg har prøvet alle svar af på dig, som et menneske nogensinde har overvejet, at han kan være, og ikke et eneste af dem var det rigtige svar."

Johannes smilede. "Hvis svaret var indlysende, havde du ikke brug for en lærer. En sand åndelig lærer dukker ikke op for at undervise i det, som man allerede kan læse om i alverdens bøger. Der er i hundredvis af bøger trykt allerede, der handler om menneskets guddommelighed og den ide, at menneskene er guder. Og der findes mange flere, som omhandler de almindelige åndelige ideer. Joshua og de, der arbejder direkte sammen med Ham, giver kun den undervisning, som enten endnu ikke er tydeligt afsløret for menneskeheden, eller som er et aspekt af en tidligere undervisning, som ikke er forstået i nutidens verden. Der er megen undervisning, som endnu ikke er afsløret, og der er også mange ting, som er blevet åbenbaret i fortiden, men som er gået tabt af forskellige grunde. Der vil snart komme en tid, hvor alle de gamle sandheder vil dukke frem på ny, og mange nye vil blive afsløret."

"Er nøglerne en ny åbenbaring eller tabt viden, der dukker frem på ny?"

"Lidt af begge dele. Det meste vil være ny viden til de søgende; men adskillige af dem er lagt åbent frem i verden i dag, og dog er den fulde betydning ikke forstået. Hver nøgle er oplysning og har nogle sider, som de søgende skal stille ind på. For at løse dem skal du ikke blot finde det rigtige svar, men du skal også demonstrere den korrekte forståelse. Jeg kan se fra din hukommelse, at du har tænkt lidt over Gud, som Han er beskrevet i Første Brev til Korinterne."

"Ja. Behøver jeg at fortælle dig om mine tanker, eller kan du læse dem fra min hukommelse?"

Johannes lukkede øjnene et øjeblik og sagde: "Dine minder giver mig et generelt indtryk af, hvad du har tænkt over. Du er på rette spor, og vi vil snakke mere om, hvem eller hvad Gud er senere. Men vi har ikke meget tid i dag, så vi må gå videre. Bliv ved med at tænke over mysteriet om guddommelighed. På den måde forbereder du dig på fremtiden. Er du ellers klar til din næste antydning?"

"Ja. Jeg er virkelig nysgerrig, for jeg føler, at jeg står i en blindgyde. Jeg kan ikke forestille mig, hvad det næste vink vil være?"

"Den næste hentydning har noget at gøre med mysteriet om Gud, som du har tænkt over. Jeg er sikker på, at du husker historien om Moses."

"Jeg har set filmen De Ti Bud, og jeg har læst historien i Biblen," sagde jeg.

"Kan du huske, hvad Moses lavede, da han var mellem fyrrer og firs?"

"Han blev jaget ud af Ægypten og blev hyrde i ørkenen. Hvis jeg husker rigtigt, var han omkring firs, da han befriede israelitterne, så jeg vil gætte på, at han var et almindeligt menneske det meste af tiden, da han var mellem fyrrer og firs. Vi ved ikke så meget om den periode af hans liv."

"Der er ingen del af en persons liv, som går tabt. Alt kan findes frem igen til sidst. Der blev ikke skrevet meget om denne periode, fordi det var en forberedelsestid. Han fandt ud af, at hans svigerfar, Jetro, var en vis mand, som havde kendskab til lærdom, som var blevet givet videre i mange generationer, og han lærte meget af ham og det broderskab, som han tilhørte. Et af de punkter, som Moses diskuterede meget med sin lille konklave i årenes løb, var angående Guds beskaffenhed. Et af de store mysterier, som man diskuterede dengang var, om Gud havde et navn eller ej, og hvis han havde, hvad det så kunne være."

Johannes fortsatte, "Grunden til, at Guds navn var så vigtigt dengang, var, at det var en tradition blandt hebræerne og mange af de andre datidige folkeslag at lægge stor betydning i en persons navn. På den tid gjorde man sig stor umage med at navngive børnene, fordi man troede på, at navnet havde forbindelse til eller kunne afgøre barnets skæbne."

"For eksempel betød Abraham fader til en mangfoldighed, og det var, hvad han blev. David betød elsket, og David blev elsket af Gud. Navnet Josef betyder en person, som forøger og Josef - som

blev solgt til Ægypten - blev verdens rigeste mand og fik rigtigt mange efterkommere.

"På grund af denne store interesse for navne, var et af de største mysterier for Moses, hvad Guds navn kunne være. Hvis man kunne opdage Guds navn, ville man også have nøglen til at forstå, hvilket slags væsen, Han i virkeligheden er."

Jeg nikkede. Johannes tog en slurk af sin te. "I denne fyrre års periode brugte Moses mange dage alene med fårene og sine tanker, og han spekulerede over mange af tidens mysterier. Det mysterium, som optog ham mest, var Guds navn. Han tænkte over det og undrede sig igen og igen. "Til sidst oplevede han den brændende busk, hvor han kom hen i Guds nærhed og modtog den sjældne chance at kunne stille ethvert spørgsmål, som han ønskede. Kan du huske, hvad spørgsmålet var?"

"Ja," svarede jeg. "Han spurgte Gud, hvad hans navn var. Jeg har faktisk tit undret mig over, hvorfor han stillede netop det spørgsmål, men det giver mening nu."

"Kan du huske, hvad svaret var?"

"Gud sagde, JEG ER DEN JEG ER."

"Hvad er det for en slags navn?" spurgte Johannes.

"Jeg er ikke sikker. Jeg har altid syntes, at det var et mærkeligt svar. Jeg tror, Gud siger, at HAN bare ER."

"Sagde Gud, at han ikke havde et navn?" spurgte Johannes.

"Jeg er ikke sikker. Det lyder sådan. Jeg har hørt nogle sige, at hans navn blot er JEG ER."

"Hvis du var Moses, og Gud gav dig det svar, ville det så tilfredsstillende din nysgerrighed?"

"Hm-m-m, nej ikke rigtigt."

"Hvis du var Moses, hvad ville du så have svaret?"

"Jeg ville have spurg, Hvad er det for et navn JEG ER DEN JEG ER?"

"Moses var en intelligent mand. Hvorfor tror du, han ikke bad om et tydeligere svar på et spørgsmål, som han havde tænkt over i fyrre år?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Jeg har ikke tænkt på det på den måde, men du har ret. Jeg tænkte bare, at det var et af Mysterierne."

"Der er to muligheder. Enten var Moses alligevel ikke så nysgerrig, eller også var han tilfreds med svaret. Hvilken tror du, det var?" spurgte Johannes.

"Du sagde, at Moses havde tænkt over spørgsmålet i fyrre år, så han må have været nysgerrig, men jeg kan ikke forstå, hvordan han kunne være tilfreds med svaret."

"Du har ret," sagde Johannes og nikkede. "Moses var for nysgerrig til at stille sig tilfreds med et delvist svar. Lad os så sige, at Moses var tilfreds med svaret. Hvordan mon det kunne ske?"

"Måske forstod han svaret bedre, end jeg gør."

"Det er rigtigt. Men han forstod ikke svaret bedre end dig, fordi han var klogere, men fordi han hørte et andet svar end det, der præsenteres i de forskellige oversættelser af Biblen."

Johannes trak sin gamle Bibel frem igen og åbnede den på Anden Mosebog kapitel tre og bad mig læse vers fjorten. Jeg læste ordene: Gud svarede Moses: JEG ER DEN JEG ER! Og han sagde: Sådan skal du sige til israelitterne: JEG ER har sendt mig til jer.

"Det er den almindelige oversættelse i de fleste Bibler, men den er meget dårlig, og de fleste ærlige lærde inden for hebræisk ved det. På hebræisk står der: Jeg Bliver den, som Jeg Bliver. Gå hen og sig til Israels børn, at Han som Bliver har sendt dig.

"Gammelt hebræisk er meget forskelligt fra det sprog, som du er vant til. Der var altid huller i teksten, som skulle udfyldes enten af det, der var indlysende, eller ved hjælp af intuitionen. Lad mig nu fortælle dig med almindelige ord, hvilket svar Moses hørte. Som du kan huske, spurgte Moses Gud, hvad Hans navn var. Hertil svarede Gud: Du spørger om mit navn for at finde ud af, hvem eller hvad jeg er. Det kan jeg ikke sige dig, fordi Jeg Bliver den, som Jeg beslutter mig for at Blive. Gå hen og sig til Israels børn, at Han, som Bliver, har sendt dig. Johannes holdt en lille pause. "Sig

mig nu, hvordan tror du, Moses forstod dette svar?"

"Jeg tror, du har tændt et lys i mit hoved," sagde jeg ophidset. "Jeg ser det sådan her. Som du sagde, så afslørede navnet kerneessensen i individet dengang, og Moses forventede et svar fra Gud, der gav mening. Med andre ord regnede han med at få et svar som Jeg er den store og mægtige eller noget i den retning. Gud sagde til ham, at Han ikke kunne give Moses et almindeligt navn, fordi Han hele tiden ændrer sig og bliver den eller det, Han ønsker at blive. På den måde vil et navn givet på ét tidspunkt ikke kunne anvendes i fremtiden."

"Godt svaret! Måske har vi alligevel den rigtige mand til jobbet her," smilede Johannes. "Du er på rette spor. Gud ændrer altid sit billede over for forskellige folkeslag på jorden og i forskellige tidsperioder. På Moses' tid f.eks. var Han et billede på en almægtig hersker, som skulle adlydes for enhver pris. På Kristi tid ændrede det sig til den evigt tilgivende og kærlige Gud, som ofrede sin eneste Søn. Det var helt sikkert en ændring i den måde, man opfattede Gud på, men det er ikke rigtigt anerkendt af de fleste kristne. Gud er også fremstillet på andre måder i mange andre religioner, som havde en inspireret begyndelse. Læg mærke til, at hver enkelt religion har et anderledes navn for Gud. Det er, fordi navnet har en speciel vigtig betydning for netop deres bevidsthed, og det vil hjælpe den specielle gruppe eller race med at gøre fremskridt."

"Gud har mange navne, fordi Han er og står for meget forskelligt for mange mennesker i forskellige tidsperioder. Således kunne han ikke give Moses et endeligt navn, fordi Han bliver den, som Han beslutter sig for at blive i forhold til forskellige grupper og individers bevidsthed."

Jeg nikkede, men en tanke slog ned i mig. "Jamen er der ikke et skriftsted, der siger, at Gud ikke ændrer sig? Det lyder jo, som om Han faktisk er i konstant forandring."

Johannes nikkede. "Da profeterne skrev om Guds uforanderlighed, fortalte de menneskene, at Guds ord kan man stole 100% på - at Han ikke lover menneskene én ting i dag og så bryder løftet i morgen. De sagde ikke, at Han ikke ændrer sig på nogen måde. Det prøvede jeg også at gøre klart i min egen Åbenbaring. Jeg fortalte om Gud, som åbenbarer et nyt navn, at Han skaber en ny himmel og en ny jord, og at Han vil gøre alle ting nye igen. Se på jorden og universet omkring dig, som er Guds krop. Alting ændrer sig konstant og bliver nyt eller fornyet. Alting ændrer sig. Fordi Gud er alting, og alting ændrer sig, så ændrer Gud sig."

"Nu vi taler om noget nyt, så er det her en helt ny måde at forstå Gud på. Jeg har aldrig hørt noget sådant i min kirke."

Johannes' ansigtsudtryk blev alvorligt. "Verdensreligionerne tror ikke på nye ting. De vil altid modsætte sig nye lærdomme og forsøge at bevare de gamle, selv om det er videnskabeligt bevist, at de er ukorrekte, ligesom i de dage da kirken forfulgte Galilei, fordi han fortalte, hvad hans øjne så gennem et teleskop."

"Den konklusion er jeg også selv kommet til. Det er derfor, jeg ikke tilhører nogen form for kirke, selv om jeg grundlæggende tror på Skriften."

"Det er også en af grundene til, at du blev valgt. Enhver, hvis overbevisninger er fastlåste i dogmer, er ubrugelig som verdenslærer. Det kan godt være, at det lyder sært og er svært at acceptere, men hvis en almindeligt troende, som er fastlåst i et dogme, havde oplevet alt det, du har sammen med mig, og havde hørt det, du lige har hørt, ville han have forkastet mig som en agent for den Onde selv."

"Også selv om han blev transporteret halvvejs rundt om jorden på et øjeblik?" spurgte jeg.

"Lukketheden hos dem, som er fanget i religiøse dogmer, er utrolig," sagde Johannes og rystede på hovedet. "Det blev tydeligt demonstreret af Joshua, da Han vækkede Lazarus fra de døde, efter at han havde været i sin grav i tre dage. I stedet for at omvende de religiøse ledere ophidsede det dem og fik dem til at fremskynde korsfæstelsen. Lederne vidste også uden tvivl, at Kristus var genopstået fra de døde, for Han viste sig for dem efter genopstandelsen, så de ikke havde nogen undskyldning. Selv det omvendte dem ikke, og de kæmpede endnu hårdere mod Hans tilhængere."

Når en gennemsnitsperson har låst sig fast på en tro, så er det kun ødelæggelsen af den verden, som er skabt af troen, der kan ændre ham. Det kan ske gennem et indre eller ydre sammenbrud."

"Jeg har aldrig tænkt over det på den måde, men jeg kan godt se, at du har ret. Det er ikke for at ændre samtaleemne, men hvad er hentydningen så i denne uge?"

"Det, vi lige har talt om, er hentydningen," sagde Johannes lige ud.

Jeg tænkte mig om et øjeblik og genkaldte mig Bibelversene. "Kan du ikke give mig noget, der er mere direkte?" tryglede jeg.

"Jeg har givet dig meget at tænke over. Overvej især historien om Moses og Gud."

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Jeg har et par andre spørgsmål."

"Spørg væk. Jeg har et par minutter mere."

"Du sagde, at du var blevet dræbt et antal gange, én gang under Hitler. Hvordan kunne det ske, når du har magt til at forsvinde? Se, hvad du gjorde med mig. Du teleporterede mig halvvejs rundt om jorden."

Johannes smilede. "Intelligent spørgsmål, min ven. Der findes visse love og principper, som styrer, hvorledes menneskeheden kan få hjælp. Jo mere udviklet mennesket er på den åndelige stige, jo mere direkte kan Lysets Broderskab arbejde med dem. Når et medlem fra Broderskabet beslutter sig for at arbejde direkte med mennesker, må han underkaste sig de samme personlige begrænsninger, som den almindelige befolkning lever under. Så da jeg arbejdede direkte med Staufenberg i Nazi Tyskland, udsatte jeg mig for de samme farer, som han gjorde. Den eneste måde, jeg kan være usårlig over for døden på, er ved at arbejde gennem en discipel som dig. Hvis jeg ville arbejde side om side med dig, ville der opstå så megen polemik på grund af arbejdets natur, at vi begge ville blive dræbt, førend arbejdet ville være fuldført. Der er også en anden ting, der gør sig gældende. I forgangne tider kunne jeg bevæge mig fra en del af jorden til en anden, og ingen ville vide noget om det. Med nutidens kommunikationssystemer ville ethvert håb om anonymitet forsvinde, når mit billede blot én gang havde været i "National Enquirer" eller "The Star". Så med alt taget i betragtning har vi besluttet, at det var bedst at arbejde gennem en tilsyneladende almindelig dødelig som dig."

"Mener du, at jeg blot tilsyneladende er almindelig?" spurgte jeg interesseret.

"Joshua ser mange flere muligheder i dig, end du aner," sagde Johannes med et smil. "Selv om dit liv ser ud til at have været ret almindeligt, har du fået mange erfaringer, som har forberedt dig på at være lærer. Du vil selv finde andre, som vil blive vigtige medspillere i denne del af historien. Nogle af dem ville blot have levet almindelige liv, hvis det ikke havde været for den mulighed, som du repræsenterer. Store muligheder fremkalder den menneskelige ånds storhed."

Wow, det gav mig meget at tænke over, men jeg kunne ikke komme i tanke om, at jeg skulle have haft mange erfaringer, som kunne gøre mig til lærer. "Det lyder overvældende. Hvad laver du så her i Tel Aviv?"

"Vi har en discipel som dig her og ligeledes i adskillige andre lande i Mellemøsten. Deres primære mål er ikke at undervise, men at øve indflydelse på de politiske ledere på vejen mod freden. Tro mig, vi står med en vanskelig opgave, især fordi de Mørke Brødre også har deres disciple omhyggeligt placeret. Jeg troede, at jeg kunne have tilbragt nogen tid i Boise med at slappe af og undervise dig i ro og mag, men det ser ud til, at vi har en del kriser på vej, som vi må tage os af. Et af de største problemer er den hurtige spredning af atomvåben til lande i den tredje verden, som ikke vil tøve med at bruge dem. Det er en langt større trussel, end jeres ledere er klar over, og der må gøres noget. Det er alt, hvad jeg har tid til at fortælle dig om det i øjeblikket."

Jeg var klar over, at min tid var kort, og jeg trak modstræbende lommenørklædet ud af min jakkelomme og rakte det til Johannes. "Min kone er meget glad for den lettelse, det gav hende. Er det muligt, at hun må beholde lommenørklædet lidt længere?"

Johannes svarede blidt, "Tro mig, jeg føler for hende og også for dig, men de naturlige love skal

have lov til at have deres spillerum. Hun er nødt til selv at kæmpe. Lad mig advare dig og sige, at det vil blive langt vanskeligere, end du forestiller dig i de næste par uger, men slutningen vil være god, hvis I begge følger det højeste, I kender."

"Ja, men det er vel opmuntrende," sagde jeg uden større begejstring. Elizabeth bliver så skuffet, tænkte jeg.

Johannes klappede mig på ryggen. "Det er på tide at sende dig tilbage. Måske kan vi tilbringe mere tid sammen i næste uge."

Det næste, jeg opdagede, var, at jeg var tilbage på forsædet i min bil. Jeg stod ud og gik ret fortumlet ind i mit hjem. Det tog mig et par timer at tage mig sammen til at gå i seng.

Kapitel seksten **At blive**

Da jeg kom så sent i seng, håbede jeg, at jeg kunne sove lidt længe, men jeg blev vækket ved, at Elizabeth rystede min skulder.

"Mine ben! Jeg kan slet ikke bevæge mine ben!"

"Måske sover de bare," sagde jeg halvt i søvne.

"Nej. Nej. Det er værre, end det var før. Jeg kan næsten slet ikke bevæge dem nu. Hjælp mig!"

Jeg hadede at føle mig så hjælpeløs, men hjalp hende op i rullestolen.

"Se!" græd hun. "Mine ben er fuldstændigt ubrugelige. Selv da de var værst, var der da noget styrke i dem, men nu er det værre end nogensinde. Fik du det lommetørklæde med tilbage?"

"Skat, Johannes sagde, at jeg ikke kunne...."

"Hvad er han for en slags mand? Han giver mig en gave og tager den igen. Nu har jeg det meget værre end før. Jeg ville ønske, jeg aldrig havde set Johannes." Elizabeth hulkede bittert.

Jeg knælede ned foran hende og holdt hendes hånd fast i min. "Det må du ikke sige, skat. På grund af Johannes ved du nu helt sikkert, at du har mulighed for at blive helbredt. Han sagde, at hvis jeg løser de første tre nøgler, så bliver du helbredt. Vi må glæde os og se frem til det tidspunkt."

Hun genvandt fatningen et øjeblik og spurgte, "Har du så fået den første nøgle nu?"

"Ikke endnu. Men jeg nærmer mig."

"Måske er det her bare en eller anden kosmisk vits, som der ikke findes svar på. Måske er vi ingenting og bliver til ingenting," sagde hun og begyndte at græde igen.

Jeg omfavnede hende et øjeblik, løftede hendes hage op og så hende dybt ind i øjnene. "Jeg ved, at der findes et svar. Jeg vil finde det."

Elizabeth drejede hovedet væk. "Så bevidsthed var ikke svaret?"

"Nej."

"Så prøv ingenting næste gang. Det kan være ligeså godt som alt andet. Du har gættet på alt andet, som vi kunne være."

Jeg var overrasket over hendes kulde. "Jeg har aldrig set dig så negativ."

"Negativ? Du ved ikke, hvad negativt er," sagde hun bittert. "Ring til doktor Kovorkian, og jeg skal vise dig noget negativt!"

Jeg fik en forfærdelig følelse i hjertet, da hun sagde det. Jeg havde mest lyst til at løbe langt væk fra hende. Det var, som om det ikke var hende, der talte, men et eller andet hadefuldt væsen. Men jeg vidste, at jeg måtte sætte mig ud over følelsen og vise hende al den kærlighed, jeg kunne.

"Du skal nok få dine ben tilbage. Det er blot noget midlertidigt," prøvede jeg at forsikre hende. "Vi må tage dig hen til lægen. Måske kan han give dig noget."

"Lægen kan aldrig hjælpe. Jeg bliver her."

"Jeg ringer til din mor og hører, om hun kan komme herover, mens jeg viser et par huse frem."

"Jeg er ikke hjælpeløs. Gå bare, jeg kan godt klare mig selv." Elizabeth rullede sig selv ud af soveværelset og hen mod køkkenet.

Jeg ringede alligevel og fik hendes mor til at holde øje med hende, mens jeg var nødt til at være væk. Jeg måtte lave en vis mængde arbejde for at overleve økonomisk, og jeg tilbragte al den tid, jeg kunne, sammen med Elizabeth, men lige meget hvad jeg sagde eller gjorde, så det ikke ud til at hjælpe. Hendes humør var det dårligste, jeg nogensinde havde set hende i. Det var næsten, som om hun blev en anden person. Klar over at hun måske ikke havde lang tid igen, brugte jeg ethvert ledigt øjeblik på at tænke over den nyeste antydning og den første nøgle. Jeg fik et par nye ideer og tænkte, at jeg ville snakke med Wayne om dem under vores næste morgenmads møde.

Da det blev søndag, var Elizabeth stadig i meget dårligt humør, og hun syntes slet ikke om, at jeg skulle spise morgenmad med Wayne. Jeg forsikrede hende om, at jeg behøvede én at prøve mine ideer af på og om vigtigheden af at løse nøglerne, men hun opførte sig, som om jeg spildte min tid. Normalt støttede hun mig meget, så denne modstand lignede hende slet ikke. Jeg tog hen og mødte Wayne på trods af hendes kommentarer.

"Jeg kan se, at vi er tilbage på vores normale spisested," sagde Wayne. "Hvordan er din uge gået?"

"Det har været min bedste tid og min værste tid," sagde jeg og tvang et smil frem.

"Jeg har haft et par uger på samme måde," sagde han. "Har du så bestemt dig for, at vi er bevidsthed, eller har du fundet på noget endnu værre?"

"Jeg har konkluderet, at vores væsens kerne ikke er bevidsthed, men bruger bevidsthed.

Bevidstheden er som et kamera, og vores sande jeg er den, som tager billederne."

"Og hvem eller hvad er det så, som tager billederne?" spurgte Wayne.

"Det er jeg ikke sikker på endnu. Du kender filosofen Descartes, som prøvede at udrede, hvad der var virkeligt i mennesket, og han kom med udtalelsen Jeg tænker, derfor eksisterer jeg."

"Ja," sagde Wayne samtykkende. "Cogito ergo sum var den latinske sætning, hvis jeg husker rigtigt. Descartes brugte udelukkelsesmetoden og konkluderede, at det eneste, han var helt sikker på, var, at han tænkte, og derfor måtte han eksistere. Det var en af de få ting, jeg lærte på gymnasiet. Jeg finder det interessant, at både Descartes og Gud udtrykte vore virkelige jeg med ordene JEG ER. Måske er vi bare, og det er i sig selv et stort mysterium, som vi aldrig vil kende til bunds eller forstå."

"Det er sjovt, du lige siger det. Jeg har studeret Guds ord til Moses, og udtalelsen "JEG ER den JEG ER" er en forkert oversættelse. Den nøjagtige oversættelse er ifølge de lærde Jeg Bliver den som Jeg beslutter mig for at Blive. Gå hen og sig til Israels børn, at Han som Bliver har sendt dig. Hvis man tænker over det, kan det være, at Guds inderste væsen, som også kan være vores inderste væsen, har noget at gøre med processen at blive."

"Så skulle Descartes måske have sagt Jeg tænker, derfor bliver jeg."

"Det ville nok have været mere nøjagtigt," sagde jeg, "men jeg tror, der er et mysterium bag alt det her, som vi simpelthen ikke har set endnu. Vi har en kerne, som bliver, ændrer sig eller udvikler sig, men jeg tror ikke, jeg har fundet løsningen endnu."

"Jeg tvivler på, om vi nogensinde finder den," sagde Wayne. "Vi er bare. Og alt ud over det vil det være umuligt at finde ud af."

"Det kan ikke være umuligt!" sagde jeg med større kraft og mere følelse, end jeg havde haft til hensigt.

Wayne så overrasket ud. "Ok, hvis du mener det, kammerat. Du har ret stærke følelser angående denne opgave, du har sat dig, hva'?"

"Ja, det har du nok ret i. Det var ikke min mening at forskrække dig. Jeg føler mig faktisk under en hel del pres. Elizabeth har det ret slemt igen, mine økonomiske muligheder for at hjælpe hende er begrænsede, og mine følelser hænger lidt i laser."

"Jeg føler virkelig med jer begge to. Skal jeg kigge forbi en aften i denne uge og forsøge at

opmuntre hende lidt?"

"Det kan vel ikke skade, men ring lige først. Hun har været ret tilbagetrukket på det sidste. Hun opfører sig, som om hun ikke ønsker at se nogen overhovedet."

"Nogle gange kan det godt hjælpe at få besøg, selv om man ikke lige synes, man er i humør til det."

"Det har du ret i. For nu lige at komme tilbage til vores snak," sagde jeg og lænede mig fremad.

"Hvad tror du, det er i os, som bliver. Det kan ikke bare kaldes JEG ER. Der må være et navn på det."

"Hvis jeg ikke kendte dig så godt, ville jeg synes, at du er ved at blive besat af denne her ide. Her sidder vi og taler om en krise, som din kone er i, og du skifter emnet tilbage til filosofi. Det virker lidt mærkeligt."

"Ja, du har ret, det virker mærkeligt, men jeg har en god grund til det." Jeg holdt inde et øjeblik for at finde en god grund, som ikke ville være en løgn. "Elizabeth er meget interesseret i, at jeg finder svaret. Jeg tror, det kan virke meget opløftende på hende, hvis jeg kan finde et godt svar."

Wayne så ikke overbevist ud. "Det virker som en underlig måde at blive opløftet på."

Jeg holdt en lille pause. Jeg hadede virkelig ikke at kunne være helt ligeud med Wayne. "Vi har været venner længe," sagde jeg til sidst. "Kan du stole på mig nu? Det vil virkelig betyde meget for mig og sandsynligvis også for Elizabeth."

Wayne så mig i øjnene. "Jeg har kendt dig længe. Jeg tror, der er noget, du ikke fortæller mig, men hvis det er vigtigt, så skal jeg nok spille med i dit spil."

"Der er noget, jeg ikke kan fortælle dig. Det eneste, jeg kan fortælle dig lige nu, er, at det er vigtigt, at jeg finder svaret på dette spørgsmål."

"Nu har du virkelig gjort mig nysgerrig." Wayne lænede sig fremad og sænkede stemmen. "Kom nu. Du kan godt fortælle mig det. Du fortæller jo mig alting."

"Jeg fortæller dig det, så snart jeg kan, bare ikke lige nu."

Wayne lænede sig tilbage igen. "Ok. Jeg skal lade være med at plage dig lige nu, men jeg forventer de slimede detaljer snart. Hvorfor får jeg hele tiden den fornemmelse, at du tror, du har haft en vision eller sådan noget?"

Jeg forsøgte at smile nonchalant. "Hvem ved? Nu håber jeg, at du vil vride din hjerne og fortælle mig, hvis du har flere dybe tanker om dette emne."

"Svar mig lige på det her. Tror du virkelig på, at vi er i stand til at finde det rigtige svar?"

"Du ved, at jeg aldrig lyver for dig. Jeg kan fortælle dig det her. Jeg ved tilfældigvis, at vi er i stand til at finde det rigtige svar."

"Det tror du," Wayne så direkte på mig.

"Jeg sagde, at jeg vidste det," sagde jeg med eftertryk.

"Ok," sagde Wayne. "Vi fortsætter og regner med, at du har ret, og at vi virkelig kan bevæge os hen, hvor intet menneske før har været. Måske er det et nøgleord her, at Gud sagde til Moses, at han bliver snarere end er. At blive indebærer handling, bevægelse, udvikling, hvorimod JEG ER indebærer en statisk, uforanderlig tilstand. Alle religioner, som jeg kender til, mener, at Gud er perfekt og ikke ændrer sig, men JEG BLIVER indebærer en Gud, som ændrer sig og bevæger sig hen imod en højere tilstand. Det betyder, at Han ikke er perfekt, for hvis Han var, ville Han ikke behøve at udvikle sig mere. Måske er menneskene guder, som nogle siger, simpelthen fordi vi ikke er perfekte, og fordi vi konstant ændrer og udvikler os. Måske er ideen om den perfekte Gud bare noget sludder, som er blevet givet videre gennem tiderne og er fuldstændigt falsk. Måske er Gud fanget i dette univers og prøver at finde hjem, sådan som der står i sangen."

Pludselig faldt tøren. "Godt Wayne! Jeg ved ikke, om du har ret, men du fører os i det mindste i en ny retning. Lad os nu sige, at du er på rette vej med hensyn til, hvad Gud er. Hvis vi virkelig er guder, hvem eller hvad kan vi så være?"

"Den er svær. Måske er vi bevægelse eller handling," sagde Wayne.

"Det kan faktisk godt være det! Alt andet, hvad folk mener, vi er, er blot redskaber eller instrumenter, som vi bruger, men handling og bevægelse er ikke redskaber. Når videnskabsmændene udforsker den atomare verden, finder de kun bevægelse. De har endnu ikke fundet noget, der kan betegnes som massivt. Når man tænker over det, så består alting af bølgelængder i bevægelse, derfor må svaret være bevægelse."

"Det er sandt. Uden bevægelse på det atomare niveau ville der ikke være liv eller form, som vi kender det."

Jeg stak hånden i lommen efter penge til at betale min morgenmad med. "Jeg tror, vi er på rette spor. Jeg kan mærke det. Tak for hjælpen, Wayne. Jeg er ked af at afbryde vores morgenmad, men jeg bliver nødt til at gå." Jeg rejste mig og var klar til at gå.

"Hvorfor har jeg på fornemmelsen, at vi kommer til at tale om det her igen?" funderede Wayne, mens vi gik hen til kassen.

"Du har sikkert ret, min ven. Du har sikkert ret."

Kapitel sytten **Mørkets Angreb**

Jeg havde på fornemmelsen, at jeg ikke skulle lade Elizabeth være alene for længe, og at jeg skulle vende tilbage hurtigst muligt. Jeg fandt ud af, at min anelse var rigtig, da jeg kom hjem og fandt hendes rullestol tom.

"Elizabeth!" råbte jeg.

Der kom intet svar.

Jeg begyndte at lede i alle husets værelser. Til sidst hørte jeg en klynken fra badeværelset. Jeg løb derind og fandt Elizabeth i et hjørne med et forfærdet udtryk i ansigtet og med indtørrede tårer på kinderne.

"Jamen skat, hvad er der dog sket? Hvordan er du dog kommet herind uden din rullestol."

"Jeg havde brug for dig, og du var gået. Jeg sagde jo, at du ikke skulle gå."

"Her lad mig hjælpe dig tilbage i rullestolen, så kan vi snakke." Jeg løftede hende op og bar hende tilbage til hendes stol. Hun klamrede sig til mig og græd stille. "Sådan nu laver jeg en kop te, og så kan vi snakke."

Jeg lavede noget urtete til os begge to og satte mig ned over for hende ved bordet. "Ok. Fortæl mig så, hvad der skete."

Hun så på mig, og pludselig gled der et udtryk af skræk hen over hendes ansigt. Hun skreg, "Det er ham!" og begyndte at rulle væk fra mig, så hurtigt hun kunne.

Jeg løb efter hende, fangede hende og tvang hende til at se på mig igen. "Se på mig! Det er mig. Ikke nogen anden."

"Jeg så hans ansigt. Dit ansigt blev til hans ansigt!"

"Hvis ansigt?" spurgte jeg, ikke så lidt frustreret.

"Da du tog af sted følte jeg mig træt og faldt i søvn i min stol. Jeg drømte, at jeg var på et loppemarked, hvor der var en hel masse forskellige mennesker, som falbød deres varer. Jeg var der i min rullestol, og jeg kørte rundt fra bod til bod, indtil jeg kom hen til én, som Johannes stod for. Sådan så det i hvert fald ud. Jeg syntes, det var mærkeligt, at han gik rundt med mørke solbriller, og jeg kørte lidt nærmere og så, at han solgte alle mulige slags halstørklæder og fine lommeørklæder. Da han så mig, sagde han straks: Jeg ved godt, hvad du gerne vil have. Han tog en gammel trækasse frem, åbnede den og trak det gamle, røde lommeørklæde ud.

"Må jeg ikke godt få det?" tryglede jeg.

"Selvfølgelig må du få det, min ven. Her, tag fat i det."

"Han lod lommelørklædet dingle lige foran mig, og jeg greb fat i den ene ende, og straks mærkede jeg min styrke vende tilbage. Jeg var dog forvirret over, at Johannes holdt fast i den anden ende. Vil du ikke lade mig få det?" spurgte jeg.

"På én betingelse," sagde Johannes.

"Og hvad er det?"

"Se ind i mine øjne i seks sekunder."

"Jeg syntes, det lød som en underlig betingelse, og der var noget ved ham, der slet ikke lignede Johannes. Hans stemme, solbrillerne, betingelsen - det virkede meget mærkeligt. Men ikke desto mindre ville jeg gerne have lommelørklædet, og hans krav virkede harmløst, så jeg sagde ja.

"Så sagde han, Når du har set mig ind i øjnene i seks sekunder, må du få lommelørklædet. Han tog solbrillerne af, og til min skræk så jeg, at hans øjne hverken havde pupil eller iris. De var fuldstændigt hvide. Jeg blev meget overrasket, men jeg ville så gerne have lommelørklædet, så jeg så ham ind i øjnene. Pludselig fik jeg den mest onde fornemmelse, man kan forestille sig. Så følte jeg, hvordan jeg blev lammet, mens jeg kunne mærke, at selve min livskraft blev suget ud af min krop. Jeg ville gerne vende mig bort, men jeg kunne ikke. På en eller anden måde følte jeg, at når de seks sekunder var gået, ville jeg være dødsdømt, blive udslettet, ... et eller andet."

"Så du så på ham i de seks sekunder?" spurgte jeg og var ængstelig for, hvad svaret ville være.

"På en måde forekom de få sekunder jeg så på ham som en evighed, men indvendig havde jeg på en eller anden måde en god fornemmelse for, hvor lang tid der virkelig var gået. I løbet af de første tre sekunder ændrede mandens ansigt sig, og jeg så, at denne person ikke var Johannes. Han var en ældre, kvindagtigt udseende mand med hvidt hår. Da der var gået ca. fem sekunder, smilede han. Det var et smil, som jeg aldrig ønsker at se igen. Det fik en ond gysen til at løbe hele vejen gennem mig. Smilet så ud, som om det tilhørte en masse-morder, som ser sit offer dø, og som nyder det. I det øjeblik anrøbte jeg Gud i mit hjerte om at give mig styrke, og lige før det sjette sekund fik jeg kraft nok til at vende mig væk, og jeg vågnede op øjeblikkeligt."

Jeg gav hende et knus og sagde, " Min stakkels elskede. Sikken en forfærdelig oplevelse."

"Der er mere," fortsatte Elizabeth. "Da jeg vågnede op, forstod jeg, at det var en drøm, der syntes meget virkelig, og jeg trøstede mig selv med, at det blot var en drøm. Men netop da mærkede jeg det samme forfærdelige væsen, ligesom det skete for dig. Jeg prøvede at køre væk fra det, men det føltes, som om bremsen var slået til. Jeg faldt ud af stolen og kravlede væk. Jeg vendte mig om og så igen hen imod væsenet, og jeg så et svagt omrids af den hvidhårede mand og hørte hans hviskende ord. Du er alligevel dødsdømt, hvorfor ikke give dit liv til mig?"

"Jeg råbte, NEJ!"

"Så sagde han noget meget mærkeligt. Sig til din mand, at jeg ved, hvem jeg er. JEG ER DEN JEG ER. JEG ER SELVET. Jeg, selv, er det eneste, der betyder noget. Så forsvandt han, men jeg følte stadig hans nærværelse og kravlede ind på badeværelset, hvor du fandt mig."

"Føler du stadig hans nærværelse?" spurgte jeg.

"Jeg følte den igen, da jeg så hans ansigt i stedet for dit, men jeg tror, den er væk nu."

"Det er mærkeligt, at jeg følte ham tidligere, men ikke nu," sagde jeg. "Måske skal det onde åbenbares ligesom det gode."

"Jeg er bare glad for, at du er her," sagde Elizabeth med et svagt smil. "Jeg vil ikke have, at du nogensinde skal forlade mig igen."

Jeg omfavnede hende igen. "Man skulle synes, at du har fået din del af smerte og lidelse i livet, uden at du behøver at gennemgå sådan noget som det her."

"Ved du hvad," sagde hun og sukede dybt. "Jeg troede, jeg vidste, hvad frygt var, da jeg fandt ud af, at jeg havde en uhelbredelig sygdom, men det var intet mod den rystende angst, jeg følte i dag. Det var, som om min sjæl var sat på spil, udover at mit liv også var i fare." Elizabeth rystede stadigvæk, og jeg blev ved med at holde hende tæt ind til mig.

"Ja, jeg ved det godt," nikkede jeg. "Jeg har også følt det væsens tilstedeværelse. Man skal opleve det for at forstå, hvilke følelser det vækker i én." Jeg trak vejret dybt, og slap Elizabeth. "Jeg synes, vi skal drikke vores te færdig."

Vi satte os ved bordet igen efter at have puttet teen i mikroovnen for at varme den, og vi genoptog vores samtale. Jeg spurgte: "Dette væsen kom med en interessant udtalelse om, hvem han tror, vi er. Hvad sagde han nøjagtigt?"

"Han sagde, at jeg skulle fortælle dig, at JEG ER. JEG ER DEN, JEG ER. JEG ER SELVET. Jeg, selvet, er det eneste, der betyder noget."

Jeg svarede, "Jeg synes, det er interessant, at Johannes sagde, at "JEG ER DEN JEG ER" er en fejloversættelse. Det er interessant at sammenligne de to oversættelser. Jeg er viser en statisk tilstand og er en anden måde at sige "selv" på. JEG BLIVER viser en udviklende tilstand, som indebærer, at man ser ud over selvet. På en underlig måde lyder det fornuftigt for mig. For "de gode" er selvet ikke det højeste, der findes. Det er det, selvet udvikler sig til sammen med andre selv, der er det højeste. Men for "de onde" eksisterer kun selvet, så deres mål er altid kun at gavne selvet, som de ser det."

"Hvorfor tror du, hans øjne kun var hvide?" spurgte Elizabeth, som var blevet roligere, selv om jeg kunne se, at mindet om oplevelsen stadig vækkede rædsel hos hende.

"Det er jeg ikke sikker på. Måske er det et symbol på deres blindhed."

"Tror du, at New Age'erne tager fejl, når de siger, at vi skal lede i selvet efter alting?"

"Måske har de bare ikke hele sandheden. På den anden side kan de kristne tage ligeså meget fejl, når de understreger oversættelsen JEG ER i stedet for JEG BLIVER. Det ser ud, som om både New Age'erne og de kristne uforvarende er kommet til at understrege selvet for meget."

"Det sjove er, at dette onde væsen måske har hjulpet os i stedet for at hæmme os," sagde Elizabeth og rørte rundt i sin te. "Er det muligt, at når alt dette er sagt og gjort, at vi så bare er individuelle selv?"

"På en måde er vi individuelle selv, og for de Mørke Brødre er det her, det slutter. Alt hvad de gør, har et selvisk sigte. Men nøgleordet for Lysets Brødre er uselvished. Derfor ser de noget ud over selvet og større end det. Jeg føler, at ordet BLIVER er et nøgleord her. Måske er selvet meningsløst for dem, som går i lyset, fordi de er i en tilstand af udvikling. Derfor er selvet i morgen måske et andet selv end det i dag."

"Og i modsætning hertil er det selv, som ikke udvikler sig det samme i morgen, som det er i dag," tilføjede Elizabeth.

"Og jeg finder det fascinerende, at det er sådan, de fleste mennesker opfatter Gud - at Han er den samme i går, i dag og for evigt. Når man tænker over det, viser den opfattelse faktisk en meget kedelig Gud, ikke?" funderede jeg.

"Måske er det en af grundene til, at jeg har afvist religionen så definitivt. Jeg har altid syntes om nye oplevelser, hvorimod al religion synes at være centreret om at bibeholde tingene, som de er nu og endelig ikke lave ændringer." Hun holdt en pause, drak resten af sin te og spurgte så: "Hvad fandt du og Wayne så ud af med hensyn til den første nøgle?"

"Det ser ud, som om at alt, hvad vi har ment, at vi kan være indtil nu, har været redskaber af en eller anden slags. Selv bevidsthed er som et kamera, som vores virkelige jeg bruger. Så nu har vi endelig fundet noget, som Johannes ikke kan sige er et redskab."

"Og hvad er så det?"

"Alting er skabt af vibration, handling og bevægelse, så det må også være det, vi er."

"Det lyder som et mærkeligt svar, synes jeg."

"Jamen tænk lige over det. Hvis alting var i ro, ville der ikke findes noget samspil, og hvis vibrationerne, som skaber atomet pludselig holdt op med at bevæge sig, ville der ikke eksistere noget overhovedet. Vi må være sammensat af en type vibration i bevægelse; og hvis den holdt op

med at eksistere, ville vi også holde op med at eksistere. Derfor må vi være dannet af selve bevægelsen. Det forklarer også, hvorfor vi bliver."

"Måske og det er en god tanke, men den føles ikke helt rigtig," sagde Elizabeth og rynkede panden.

"Det er måske ikke det rigtige svar, men det er det bedste, jeg kan finde på lige nu. Jeg har på fornemmelsen, at vi nærmer os. Jeg tror, den næste antydning vil afsløre nøgleordet."

"Det håber jeg," sukkede Elizabeth. "Jeg ved ikke, hvor meget længere mine kræfter kan holde." Jeg tog Elizabeths hånd. "Du skal nok klare det, skat. Når vi løser den tredje nøgle, vil Johannes helbrede dig, som han har lovet."

"Hvis du bare kunne løse den første nøgle, så ville det være en stor opmuntring," sagde hun. "Du forsøger at finde et svar, som selv de bedste filosoffer i historien ikke har kunnet finde. Hvad får dig til at tro, at du kan opnå mere, end nogen anden har været i stand til?"

"Ingen andre har haft apostlen Johannes til at hjælpe sig," sagde jeg blidt.

"Jamen, Johannes har vandret rundt på jorden i to tusinde år. Måske har nogen fået hans hjælp. Måske bliver det her sværere, end du tror."

Godt spørgsmål tænkte jeg ved mig selv, mens jeg prøvede at forsikre hende om, at vi nok skulle løse nøglerne.

Kapitel atten **De Mørke Brødre Afsløres**

Da Elizabeth og jeg satte os ned for at spise aftensmad den følgende torsdag aften, spekulerede jeg på, hvordan jeg skulle kontakte Johannes i denne uge, da jeg hørte en banken på døren. Til min overraskelse var det Johannes!

"Jeg håber ikke, jeg trænger mig på," sagde han.

"Nej... nej, kom dog ind. Skat, se hvem der er her!"

Elizabeth så ud til at være glædeligt overrasket. "Kom og få noget mad sammen med os."

"I kan måske overtale mig til det," smilede Johannes.

"Jeg håber, du kan lide frikadeller," sagde jeg.

"Det kan jeg i hvert fald, hvis de smager ligeså godt, som de dufter."

Vi satte os ned for at spise og fortalte ham historien om, hvad der var sket for Elizabeth.

"Jeg tænkte nok, de ville prøve på noget i den retning," sagde Johannes og rynkede panden.

"Hvad ville der være sket efter seks sekunder, hvis hun ikke havde afbrudt det?" spurgte jeg.

"Denne Mørke Broder ville have stjålet din livskraft for at forøge sin egen vitalitet. Uden hjælp fra Lysets Brødre ville du have været død i løbet af et par dage."

Elizabeth så rædselsslagen ud. "Hvad er de fyre for nogle, en slag åndelige vampyrer?" spurgte jeg Johannes, da jeg så hendes reaktion.

"Det er lige netop, hvad de er," sagde han. "I mange historier og fabler fra jeres kultur findes der nogle frø af sandhed. Ifølge historierne stjæler en vampyr blod fra sit offer for selv at få fornyet liv. Teoretisk kan han leve evigt, hvis han kan få uendeligt mange ofre. Disse Mørke Brødre tager ikke dit blod, men de tager din livskraft, som fysisk svarer til blodets kraft. Denne stjalne livskraft giver dem mulighed for at fortsætte deres liv."

"Hvad laver de? Bruger de deres tid på at jage hjælpeløse ofre som Elizabeth?" spurgte jeg og tog Elizabeths hånd.

"Han angreb Elizabeth, fordi han prøvede at ramme dig og sætte en stopper for dit arbejde. At stjæle hendes livskraft ville have været en gevinst. I virkeligheden får de det meste af deres energi ved at arbejde gennem agenter på jorden."

"Hvad mener du med agenter?" spurgte Elizabeth.

"Ligesom du snart bliver agent for Det Hvide Broderskab, således findes der også agenter på jorden for det modsatte, for Det Mørke Broderskab. Det Hvide Broderskab oplyser de mange mennesker, som er åbne over for Ånden, og de deler energi ud, mens de Mørke Brødre stjæler energi, fordi de lever af menneskenes energi og kun er interesserede i at hjælpe sig selv."

Johannes fortsatte, "Når du er i en mørk agents nærhed, føler du ofte, at du på uforklarlig vis bliver drænet for energi. Nogle gange kan du blive så svag, at du må sætte dig ned. En person under en sådan indflydelse vil oftest ikke kunne tænke klart og bogstaveligt talt kun være i stand til at fremkomme med anerkendende og samtykkende bemærkninger."

"Jeg har faktisk følt sådan flere gange i mit liv," afbrød jeg, "men jeg tror ikke, at de mennesker, som gav mig følelsen, var mørke agenter. Den ene var en religiøs leder af største anseelse, en anden var en offentligt embedsmand, og en tredje var leder af en sammenslutning. De havde alle et ulasteligt ry."

"Lagde du mærke til, om de alle var omgivet af en usædvanlig autoritativ aura?"

Jeg tænkte på dem et øjeblik. "Ja. Jeg kan især huske den religiøse leders autoritet. Jeg kan huske, at jeg var uenig med ham og ikke kunne få mig selv til at give udtryk for det. Jeg kunne simpelthen ikke forstå, hvorfor jeg ikke sagde noget."

Johannes smilede vidende. "De er nødt til at lukke af for din modstand, før de kan stjæle din energi. Når du giver efter over for deres illusoriske autoritet, bliver du en kilde til deres magt, men deres magt er i virkeligheden ikke virkelig, for den er stjålet. Når menneskeheden vågner op og kræver sin autoritet tilbage, vil de Mørke Brødres magt forsvinde øjeblikkeligt, og de vil blive bundet i over tusind år, som det er forudsagt."

"Så hvordan befrier man sig for deres kontrol?" spurgte Elizabeth.

"Det er illusionen om autoritet, som giver dem deres magt. De fik magt til at lukke munden på dig, fordi der var en del af dig, som gav efter for autoriteten. Man kan meget nemt neutralisere en mørk agent ved fuldstændigt at frigøre sig fra hans såkaldte autoritet og kun anerkende én autoritet. Ved du, hvad det er?"

"Gud?"

"Og hvor finder du Gud?"

"Indeni, tror jeg."

"Ja. Mesteren sagde: Guds rige er inden i dig. Hvis du åndeligt underkaster dig en eller anden person uden for dig selv, er du i fare for at miste det sande lys og at blive offer for et falskt."

"Betyder det, at vi i en perfekt verden, ikke bør have ledere eller offentlige autoriteter?"

"Nej slet ikke. Samfundsstrukturen kan ikke undvære ledere, chefer og nogle offentlige autoriteter. Man kan godt støtte en chef, en borgmester, det lokale politi og andre og på samme tid give Gud inden i dig selv al din åndelige troskab. Der er kun få mennesker, som kan se og forstå forskellen på at samarbejde med en autoritet for helhedens bedste og at give al din magt til en autoritet. Det lærer man kun fuldstændigt, når man neutraliserer en mørk agent. Så forstår den søgende. Det lykkedes for dig, da du neutraliserede den Mørke Broder, som viste sig for dig." Johannes smilede skævt.

"Tro mig, du overrumplede ham virkelig, da du lo ad ham. Han prøver stadig at komme sig over det. Det er en af grundene til, at han angreb din kone." Johannes så direkte på mig. "Lagde du mærke til, hvem han forestillede at være?"

"Ja, han skulle forestille at være dig," svarede jeg.

"Hvorfor tror du, han gjorde det?"

"Måske fordi du er den højeste åndelige autoritet i vores liv?"

"Ja, og det er uheldigt. Elizabeth har givet mig for meget af sin egen autoritet, og det skabte en mulighed for, at de Mørke Brødre kunne angribe. I skal altid huske: En dør må stå åben, for at de kan komme ind. Når I lærer at holde alle døre lukkede, vil de ikke være i stand til at røre jer på de åndelige og energimæssige planer."

"Hans øjne var forfærdelige," sagde Elizabeth og skar en grimasse. "De var helt hvide og havde hverken pupiller eller iris."

"Hans øjne virkede hvide, fordi de var drejet indad mod selvet. Det er et symbol på deres totale selvished. Deres øjne kan se normale ud, når de ønsker det, men når de forsøger at udføre den mest selviske af alle handlinger, som at tage en andens livskraft og bruge den som deres egen, drejer de øjnene indad mod selvet. Det hjælper dem med at tappe din energi til deres forfærdelige formål. Så hvis I nogensinde ser eller drømmer om et væsen, som kun viser det hvide i øjnene, så skal I undgå at se på ham, som I ville, hvis det var selveste Medusa."

"Har de Mørke Brødres agenter på det fysiske plan også denne evne til at stjæle livskraft?" spurgte jeg.

"De uindviede agenter på jorden har ikke magt til at slå ihjel med negativ energi, men de har magt til at stjæle energi nok til at gøre dig svag. Derudover findes der en håndfuld Mørke indviede, som har mere magt, på det fysiske plan. De viderekomne Mørke Brødre findes i en anden, astral sfære, ligesom den du netop mødte. Normalt vil man kun møde dem, hvis man udgør en virkelig trussel mod deres planer."

Johannes fortsatte, "Agenter under det Mørke Broderskab får ofte materiel succes og prestige til gengæld for at videresende energi til de Mørke Brødre. Selv om de er helliget selvished, findes der stadig åbenlyse grunde til at hjælpe hinanden. Overherrerne i den ikke-synlige verden finder visse agenter nyttige, og de ved, at de må give dem nogle krummer for deres samarbejde, og når de ikke er nyttige mere, får de ikke flere krummer. I modsætning hertil er Lysets Broderskab helliget deres disciple og hele menneskeheden og er altid opmærksomme på, hvor de kan give en hjælpende hånd. Vi er dog ikke helt så magtfulde, som mange tror, og der er begrænsninger for, hvordan vi kan hjælpe. Du er heldig, at jeg har frigjort mig tilstrækkeligt fra andre ting for at kunne undervise dig."

"Vi er begge bærede over at have dig som lærer," sagde jeg og fik et samtykkende nik fra Elizabeth. "Så jeg går ud fra, at mange af vores ledere med stor autoritet, store stillinger og megen indflydelse i virkeligheden er Mørke Agenter."

"Ja. Mange af dem er. De fleste af dem er ikke klar over, at de er agenter, som udsender mørk energi, men en håndfuld af de farligste er fuldkommen bevidste om det. Vi må selvfølgelig også huske, at ikke alle ledere er mørke agenter. Der findes altid en håndfuld, som ærligt gør deres bedste for at tjene. Men selv i den sidste kategori findes der mange, som følger vildledende stier, og deres gode hensigter bliver således neutraliseret."

"Siger du," indskød Elizabeth, "at jeg ikke ville have været i fare, hvis jeg ikke havde givet dig for megen autoritet?"

"Det er helt rigtigt," sagde Johannes.

"Men hvordan kan vi lære fra dig, hvis vi ikke anerkender dig som en autoritet?"

"Svaret," sagde Johannes, "er at blive helt klar over, at der kun er én autoritet. Den autoritet er Helligånden, og den kan kun kontaktes indadtil. Men alle mennesker er indbyrdes forbundne ved hjælp af Ånden. Den eneste autoritet, jeg har, er gennem Ånden. Når jeg taler sandt, og I er fokuseret indadtil på Ånden, vil I føle en bekræftelse indadtil. Når I føler den bekræftelse, vil I acceptere mine ord, ikke fordi I ser mig som en autoritet, men pga. bekræftelse fra jeres egen personlige autoritet."

"Du blev narret af den Mørke Broder, fordi du accepterede mine ord og handlinger uden at checke med Ånden indadtil. Lommetørklædets helbredende kraft overbeviste dig om, at du måtte acceptere mig uanset hvad. Det er den store fejl, som nye disciple altid laver. Selv hvis jeg har ret hele tiden, skal I altid checke; for der kan komme et tidspunkt, hvor den, I tror er mig, alligevel ikke er mig, ligesom det skete, da du blev narret. Så selv det at give sin magt til en sand tjener kan åbne døren for en Mørk Broder, og I kan blive narret."

"Disse Mørke Brødre giver ikke nogen mening for mig," sagde Elizabeth og rystede på hovedet.

"Jeg kan ikke forstå, hvorfor de er så destruktive."

"Den største forskel mellem Lyse og Mørke Brødre er, at den første ser i lyset, og den anden føler i mørket," svarede Johannes.

Jeg tænkte over denne udtalelse og spurgte: "Er det en anden måde at sige, at den ene bruger sit indre øje for at opfatte sandheden, og den anden bruger sine følelser for at dække over sandheden?" Johannes smilede. "Præcist, min ven. Forestil jer to grupper mennesker, som prøver at finde hjem. Den ene gruppe rejser om natten og den anden i dagens lys. Hvilken gruppe vil have lettest ved at finde hjem?"

"Den som rejser om dagen selvfølgelig," svarede jeg.

"Alt intelligent liv søger Gud på et eller andet tidspunkt. Selv de Mørke Brødre har gennemgået, hvad begge sider kalder sjælens lange mørke nat; og i denne nat fandt de Ham ikke, så de skabte Gud efter deres eget billede samt et system, hvor Gud ikke findes i den Universelle Ånd, men i alle ydre former. I kan så måske forstå, hvorfor de Mørke Brødre overbeviste israelitterne om, at de skulle bygge guldkalven som en kilde til ydre magt.

"Alle på nær nogle ganske få har deres guldkalv, som stjæler deres magt. Men guldets stråleglans må til sidst vige for Sinaibjergets rene hvide lys, som åbenbarer vejen hjem.

"Der er endnu meget, der skal åbenbares og forstås om lys og mørke. Man ser måske korrekt den ene gang, men narres den anden. At forblive i lyset kræver evig årvågenhed. Jeg vil fortælle jer mere om det senere på forskellige tidspunkter."

Johannes nippede til sin kaffe. "Min tid er kort, så vi må gå videre med lektien. Har du fundet ud af, hvem eller hvad du er?"

"Jeg tror, at jeg enten har fundet sandheden eller er tæt på," sagde jeg og lænede mig frem mod Johannes. "Når videnskabsmændene undersøger materien, siger de, at de ikke kan finde bevis for, at der eksisterer massive partikler. Det eneste, de kan finde på de mindste niveauer, er bølgelængder i bevægelse. Hvis alle disse bølgelængder blev stille og ikke bevægede sig, ville universet rent faktisk forsvinde. Hvis bevægelsen af de bølgelængder, som udgør mig, blev sat i ro, ville jeg sandsynligvis ophøre med at eksistere. Derfor må mit virkelige jeg være bevægelse eller handling af en eller anden slags."

"Det er virkeligt godt," sagde Johannes. "Det er en milepæl at være kommet til dette punkt, men du er der ikke helt endnu. Svar mig på det her: Hvad er det, som er i bevægelse, og hvad er den kraft, som skaber bevægelsen?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Hvis der ikke findes massiv materie, så er der ingen bevægelse, hvis det er muligt. Jeg gætter på, at kraften, som driver bølgelængderne, er ren energi."

"Men," sagde Johannes, "hvis der ikke findes massiv materie, så er der ingen bevægelse, som du siger. Siger det så ikke sig selv, at energi ikke er nødvendig for bevægelse, hvis ingenting faktisk er i bevægelse?"

"Måske havde jeg alligevel ret," smålo Elizabeth. "Jeg sagde halvt i spøg, at vi var ingenting, og måske havde jeg ret."

"I forhold til det materielle plan, har du ret," sagde Johannes. "Men fra et højere plan er du et stort noget. Det noget, som skaber al bevægelse i universet, er det store mysterium. Energi er ikke svaret, fordi i virkeligheden er der intet massivt i bevægelse.

Nu vil jeg give jer to større antydninger. For det første: her i hånden har jeg en kuglepenn. Nu vil jeg tage kuglepennen og kaste den over i den sofa der."

Johannes kastede pennen over i sofaen.

"Hvad var det, der fik pennen til at flyve over i sofaen?"

"Det så ud, som om det var dig," sagde jeg.

"Og hvem eller hvad er jeg? Og lad nu være med at sige Johannes."

"Så det var dit virkelige jeg, der kastede pennen?"

"Ja. Det, som er det egentlige mig, fik pennen til at bevæge sig. Det er den første større antydning. Den anden er en lignelse. Har I begge to et par minutter, mens jeg fortæller den til jer?"

"Jeg tør godt vædde på, at vi ikke går nogen steder hen," sagde jeg.

Kapitel nitten **Lignelsen**

Johannes fortsatte, "Lyt nu omhyggeligt til denne lignelse og skriv den ned med dine egne ord, når jeg er taget af sted. Du skal udgive den senere, og den bliver en inspiration for mange. Hvis du kan mærke Ånden i ordene, kan du gætte, hvor den stammer fra."

"Jim, Mike, Ron og Dave døde den samme aften. Kort efter befandt de sig på en sti. Det virkede rigtigt at følge stien. Til sidst kom de til et sted, hvor vejen delte sig. Den ene vej gik til venstre; den anden til højre. De stod et øjeblik og tænkte over, hvad de skulle gøre, da der pludselig dukkede en mand i hvidt op og gav dem nogle instruktioner.

"Velkommen venner," sagde han. "I nærmer jer jeres nye hjem, og jeg er her for at instruere jer så meget, som det er mig tilladt. Som I ser, er der to stier foran jer: Den ene fører til Himlen, et sted som er smukkere, end I kan forestille jer. Den anden fører til Helvede, et land fyldt med mørke, fortvivlelse og forkrøblede individer. Det eneste, jeg kan fortælle jer, er, at I hver især skal vælge en sti, men når I er nået frem til bestemmelsesstedet, kan I ikke længere vende tilbage. Hvis I når frem til Himlen, skal I blive der, eller hvis I når frem til Helvede, skal I blive der. Æn ting mere kan jeg sige. I skal ikke være bange, for den belønning I får til sidst, vil være netop den, som I har fortjent. Gå nu tillidsfuldt fremad, hvis I har levet et retfærdigt liv, vil I høste, som I har sået. I må fortsætte fremad én ad gangen, og hver især må I gå alene."

"Da han havde sagt det, forsvandt manden. De fire stod der forbløffede over denne noget tilfældige metode til at finde Himlen eller Helvede. Til sidst besluttede de sig for at fortsætte, og de trak lod om, hvem der skulle gå først. Jim fik chancen først og valgte stien på højre hånd. Han tænkte, at denne sti måske ville føre ham til Himlen, fordi "den højre hånd" mindede ham om Trosbekendelsens: "...siddende ved Gud Faders den Almægtiges Højre hånd..." Men da han gik fremad hørte han rasende lyde fra vilde dyr, det så ud, som om skyerne skjulte solen, og det virkede, som om jorden rystede under ham. Han blev meget bange og tænkte, "Måske har jeg valgt den forkerte sti." Han vendte om, gik tilbage til de andre og fortalte dem om sin oplevelse. Så besluttede han sig for at prøve stien til venstre. Da han kom lidt frem på stien, fik han øje på flere ildevarslende tegn. Han spekulerede på, hvor langt han mon kunne gå, førend det var for sent at vende om, og for hvert skridt han tog, blev han mere og mere bange, indtil han følte sig tvunget til at gå tilbage til start igen.

"Da de kunne se, at Jim havde svært ved at tage en endelig beslutning om, hvilken sti han ville følge, foreslog Ron og Dave, at Mike skulle vælge. Men Mike var helt lammet af frygt, for ifølge Jims historie, var der ingen af stierne, der lød særligt himmelske. "Jeg vil gerne tænke lidt over det," sagde han. "En af jer må gerne vælge først".

"Så var det Rons tur, og han sagde, "Jeg vælger stien til højre, og jeg kommer ikke tilbage." Som sagt så gjort Ron fortsatte forbi lyden af de vilde dyr og gennem mørket og stormskyerne, indtil han kom til et sted, hvor der var en uforklarlig skønhed og fred. Han gik ud fra, at han var i Himlen og blev der.

"Nu var det Daves tur til at vælge. Jim sagde, at han troede, at han hørte et vildt dyr spise Ron, og de følte alle en kuldegysning gå gennem sig. Dave var ikke sikker på, om han tog den rigtige beslutning, for han valgte stien til venstre. Han tænkte ved sig selv: "Lige meget hvad der sker, vil jeg gå fremad på denne sti og få det bedste ud af det."

"Da han kom længere frem, ændrede lydene og landskabet sig til det værre. Der lød

rædselsvækkende skrig fra vilde dyr og stormskyer med truende tordenbrag lød overalt. Men stadig fortsatte han fremad, indtil han nåede et skilt, hvorpå der stod "Helvede". Bag ved ham forsvandt stien, og det var umuligt for ham at gå tilbage. Foran ham lå der et deprimerende sted, mørkt og stormfuldt, fyldt med beboere, som levede i nedslidte, usle hytter. Folkene levede i evig angst for angreb fra dyrene og fra omstørfende bander, som stjal alt, hvad de kunne få fat i. Lige meget hvor han kom frem, fortalte folk ham, at det her var et land, som var forbandet af djævelen, og at det hele kun ville blive værre i al evighed.

"Dave overvejede længe og grundigt med sig selv. "Jeg lovede mig selv, at jeg ikke ville vende om på denne sti, og at jeg ville få det bedste ud af det. Jeg nægter at lytte til disse dommedagsstemmer. Inden i mig er der intet Helvede, og min samvittighed er ren, så hvorfor skulle der være et Helvede udenfor?"

"Fra det øjeblik fortsatte Dave fyldt med tillid, og han fortalte menneskene, at de ikke behøvede at bo i de usle og nedslidte barakker, og at de kunne ændre forholdene, så de ikke behøvede at leve i frygt. Han stillede også spørgsmål ved deres tro på, at landet var forbandet af djævelen. En lille håndfuld mennesker fattede håb og lyttede, men resten var bange og betragtede endog Dave som en fjende, fordi de frygtede, at han ville gøre tingene endnu værre.

"Dave samlede de mennesker, som var villige til at lytte. De nægtede at acceptere de barakker, som de havde fået tildelt som deres endelige hvilested, og de lavede udkast til nye smukke hjem. Det bedste land, de kunne finde, var en ubeboet sump. De dræned og udtørrede den og byggede deres hjem og en smuk by med overdådige haver og smukke landskaber. Banderne var ikke et problem for dem, for indbyggerne hjalp, støttede og beskyttede hinanden. De vilde dyr blev deres venner, for menneskene drog omsorg for dem. Selv de mørke skyer og stormene begyndte at lægge sig, og klare, solrige dage blev mere og mere almindelige.

"De mennesker, som var modstandere af Dave, så, hvad der skete, og de tog mod til sig; et efter et blev de andre områder i Helvede omdannet til smukke byer og landskaber. Efter et stykke tid var der ikke andet end skønhed og fred, så langt øjet kunne se.

"Dave betragtede det nu så smukke landskab, og han kom frem til en konklusion: Der var endnu en ting, han måtte gøre. Han gik hen til den oprindelige indgang og fandt det gamle skilt, hvorpå der stod "Helvede", rev det ned, og satte et nyt et op, hvorpå der stod "Himlen". Idet han gjorde det, viste der sig endnu en todelt sti, og manden i hvidt dukkede op. Hans blik fangede Daves og han sagde, "Jeg tror, du er klar over, hvad du skal gøre".

"Dave så sig tilbage og sagde: "Jeg kan se, at jeg skal til at vælge igen".

"Det er rigtigt," sagde manden.

"Førend jeg fortsætter, kan du så fortælle mig, hvad der er sket med de andre tre?"

"Manden svarede: "Ron befinder sig i en by, der ligner det sted, du har skabt. Han beklager sig kun over én ting: han ville ønske, at han havde været med til at skabe det. Når ønsket bliver stærkt nok, får han chancen for at vælge en anden sti og vil ende et sted, som hedder "Helvede", ligesom du gjorde, og han vil få muligheden for at bygge Himlen.

"Jim og Mike er stadig lammede af frygt og er bange for at tage en beslutning. Det er dem, der i virkeligheden er i Helvede, men før eller siden må de fortsætte fremad."

"Og hvad ligger der foran mig?" spurgte Dave.

"Det ukendte", sagde manden.

"Udtalelsen gjorde Dave bange, men også spændt på samme tid. Og uden at tøve fortsatte han fremad på stien, der gik til højre."

Ingen sagde noget et øjeblik. "Det er en smuk historie," sagde Elizabeth med fugtige øjne. "Jeg skal nok hjælpe min mand med at huske den."

"Det var en glimrende ide," sagde Johannes. "Det første skridt for at løse den første nøgle er at finde

det første nøgleord. Det første nøgleord er titlen på lignelsen og på den kraft, der fik pennen til at bevæge sig. Andet trin af den første nøgle er jeres forståelse af den. I må vise en vis forståelse for nøglen."

Pludselig var det, som om et lys blev tændt i mit hjerne. "Jeg har ordet!" udbrød jeg. "Jeg forstår slet ikke, hvorfor jeg ikke har tænkt på det før, men jeg er sikker på, at det er rigtigt denne gang."

"Du bliver nødt til at vente en uge, før du kan fortælle mig det," sagde Johannes.

"Du forstår ikke, hvad det er, du beder mig om," sagde jeg. "Nu da jeg har fundet ordet, vil jeg gerne snakke om det."

"Hvis du har ret, så kan du vinde meget ved at overveje ordets fulde betydning og hele princippet i den kommende uge."

"Jeg kan mærke helt ind til knoglerne, at jeg har ret denne gang. Jeg er bare ivrig for at få det bekræftet."

"En uge går hurtigt," sagde Johannes tålmodigt.

"Hvor mødes vi på torsdag?" spurgte jeg ivrigt.

"Denny's, medmindre planerne bliver ændret. Så vil vi også diskutere starten på din opgave."

"Nu gør du min ventetid uudholdelig. Du har nævnt en opgave tidligere. Hvad er det nøjagtigt, du har i tankerne?" spurgte jeg ivrigt.

"Det er faktisk mere, hvad Joshua har i tankerne. Han har planer om at give nogle nye oplysninger, en ny lære til verden, og du, min ven, er en del af den plan."

"Nu har du virkelig gjort mig spændt! Hvorfor bliver du ikke bare her i tre dage og besvarer alle mine spørgsmål?" Jeg følte mig som et barn juleaftensdag, der tiggede om at få lov til at åbne sine gaver før tiden.

"Lige nu er min tid begrænset. Måske kan vi tilbringe tre dage sammen, når Joshua kan undvære mig i et par dage. Indtil da, god fornøjelse med overvejelserne indtil næste uge." Johannes begyndte at gå hen imod fordøren.

"Lad mig stille dig ét spørgsmål mere, før du går," bad jeg.

"Fyr løs," sagde Johannes og vendte sig om.

"At de Mørke Brødre angriber mig, er én ting, men at de er ude efter min kone, det er virkelig uretfærdigt, synes jeg. Er der noget, vi kan gøre for at beskytte hende, indtil vi får lært mere om, hvordan vi kan beskytte os selv?"

"Det er ikke blot din kone, du skal være bekymret for. Der vil komme mange andre - som vil søge lærdom hos lyset, og du vil hjælpe dem - som de Mørke Brødre vil forsøge at distrahere og trække ned på deres eget selviske niveau. Der ER noget, som du, din kone og andre, som slutter sig til, kan gøre for at holde sig konstant i Lyset. Den bedste beskyttelse består selvfølgelig i at blive et med Ånden og at være lydhør og tillidsfuld over for den indre stemme, men kun få kan gøre det i den ønskede udstrækning. Der findes en speciel bøn, som er blevet givet videre fra højere plan, og som vil give stræbende aspiranter og disciple beskyttelse. Vi havde ikke planer om at frigive den lige nu, men det vil måske være passende at give den til dig nu." Johannes kiggede sig omkring i rummet et øjeblik. "Jeg har brug for at være alene et øjeblik. Må jeg bruge jeres badeværelse?"

"Ja, selvfølgelig. Ned ad gangen og til venstre," forklarede jeg nysgerrigt.

Da Johannes var gået ind på badeværelset, kunne jeg ikke lade være med at gå tættere på og stirre på revnen under døren. Jeg kunne svagt høre nogle stemmer, men kunne ikke bedømme, om det kun var Johannes eller Johannes og én mere. Det så også ud, som om lyset, som kom ud under døren, blev stærkere. Da stemmerne holdt inde, bakkede jeg, og et øjeblik efter kom Johannes ud.

Johannes så ganske glad ud og han sagde: "Dagen i dag ligner måske en almindelig dag, men i virkeligheden er denne dag begyndelsen til enden for vores Mørke Brødre. Deres magt vil slutte, ikke fordi vi tilintetgør dem, men fordi de, som er rene af hjertet, ikke længere vil give deres autoritet til dem, og således vil de uskyldige være beskyttet. Når de Mørke Brødre ikke længere kan

få fat i den kraftkilde, som ikke tilhører dem, vil de ødelægge sig selv. Sig mig, har du nogensinde hørt om De 144.000's Sang?"

"Hvis jeg husker rigtigt, kommer den fra Johannes' Åbenbaring. Jehovas Vidner bruger det tal hele tiden."

"Find en Bibel, så vi kan læse om den," bad Johannes.

Jeg skyndte mig at finde en Bibel og gav den til Johannes. Han bladrede om til Johannes' Åbenbaring kapitel fjorten og læste:

"Åb 14:1 Jeg så: Se, Lammet stod på Zions bjerg og hos det stod ét hundrede og fireogfyrre tusind, som havde dets navn og dets Faders navn skrevet på deres pande.

Åb 14:2 Og jeg hørte en lyd fra himlen som lyden af vældige vande og som lyden af voldsom torden, og den lyd, jeg hørte, var som harpespillere, der slår deres harper.

Åb 14:3 Og de synger en ny sang foran tronen og de fire levende væsener og de fireogtyve ældste; og den sang kunne ingen lære undtagen de ét hundrede og fireogfyrre tusind, som er købt fri af jorden.

Åb 14:4 Det er dem, der ikke har sølet sig til med kvinder, men er jomfruelige. De følger Lammet, hvor det går. De er købt fri fra menneskene som en førstegrøde for Gud og Lammet.

Åb 14:5 Og der fandtes ikke løgn i deres mund; de er uden fejl."

Johannes lukkede tankefuldt bogen og så på Elizabeth og mig. "Det skrev jeg i symbolsk sprog for næsten to tusind år siden. Det lyder, som om sangen skal synges af himmelske væsener, der flyver rundt om Guds trone, men i virkeligheden er enhver her på jorden, som genkender Guds Ånd, som flyder gennem ham selv, meget tæt på Guds trone. Det lyder måske, som om sangen skal synges af jomfruelige mænd, men det vil være af både mænd og kvinder, som er rene af hjertet. Mange har også troet, at 144.000 er et begrænset antal, men i virkeligheden er det antallet i et stort symbolsk kor, ét af mange, som til sidst vil komme fra denne lille planet. Sangen vil heller ikke blive sunget i den almindelige betydning på det fysiske plan, men af aspiranternes og disciples sjæle. Den skal udtales højt og registreres af ånden indvendig. Når ordene genkendes af sjælen, vil en smuk sang blive sendt til Gud, og til gengæld vil den søgende få åndelig beskyttelse og hjælp."

Kapitel tyve De 144.000's Sang

"Vil du så lære os sangen?" spurgte jeg ivrigt.

"Ja," svarede Johannes. "Find papir og blyant og skriv ordene ned præcist, som jeg siger dem. Det her er noget, som du ikke skal udtrykke med dine egne ord, den skal huskes ordret."

"Jeg fandt tingene og var klar til at skrive. "Jeg er klar," sagde jeg og var parat til en åbenbaring. Johannes lukkede øjnene et øjeblik. Så åbnede han dem og udtalte langsomt disse smukke ord:

"Vi takker dig, Fader, at du for os har åbenbaret dit beskyttende, universelle lys; at der i dette lys er fuldstændig beskyttelse mod alle destruktive kræfter, at din Nærværelses Hellige Ånd gennemtrænger os i dette lys, og der hvor vi vil, at lyset skal strømme."

Johannes holdt en lille pause og lukkede sine øjne. Mens Elizabeth og jeg så til i dyb undren, fik vi øje på et hvidt lys. I begyndelsen var det ganske blødt og svagt, men det voksede i stråleglans omkring en arms længde ud fra Johannes' krop, indtil vi næsten ikke kunne se på det. Nogle få øjeblikke senere bemærkede vi et strålende lys, der begyndte at manifestere sig og danse rundt om vores egen kroppe. Efter ca. et minut mere lignede vi tre glødende sole af lys.

Så talte Johannes igen:

"Vi takker dig, Fader, at du fylder os med din beskyttende Kærligheds ild, at der i denne kærlighed er fuldstændig beskyttelse mod alle destruktive tanker og følelser, at Kristus-bevidstheden gennem din kærlighed løftes op i os, og der hvor vi vil, at kærligheden skal flamme."

Johannes blev tavs igen, og efter nogle få sekunder så vi klare gule, rosa og røde farver, der

blandede sig med hans auras lys. Kort efter bemærkede vi farverne i vores egne auraers lys. Så følte vi kærlighedens enorme ild. Det var en kærlighed og en ild, der trængte hele vejen ind til selve sjælen, og som var særlig vidunderlig selv efter åndelig målestok, noget som vi end ikke kunne udtrykke i ord. Elizabeth og jeg følte begge, at vi alle var fælles om følelsen, og selv om vi aldrig havde følt en sådan intensitet før, virkede det meget naturligt og velkomment.

Mens vi således nød vores livs største oplevelse, åbnede Johannes øjnene og talte igen:

"Vi takker dig, Fader, at du er i os og vi er i dig; at Din Vilje gennem os sendes frem på Kraftens vinger; at Din Hensigt fuldføres på jorden som i himlen; at Dit Lys, Din Kærlighed og Din Kraft manifesteres gennem os for alle Menneskehedens Sønner og Døtre."

Denne gang fremkom der et dybt violet lys med gyldent omrids i hans aura, og det udvidede sig atter og omsluttede vores egne lys. Ud over at føle tilstedeværelsen af Ånden og en enorm Kærlighed mærkede vi nu en gigantisk Kraft, som var ganske overvældende. Hvis vi havde tvivlet på eksistensen af Det Højeste Væsen før, forsvandt enhver tvivl, da vi følte en sådan stor tilstedeværelse. Følelsen af kraft var så stor, at det føltes, som om den, som ejede den, blot kunne knipse med fingrene og få hele verden til at forsvinde, hvis han ønskede det. Det var i sandhed en oplevelse, som fik os til at føle os ydmyge.

Johannes strakte begge hænder frem, og det så ud, som om lyset cirklede rundt om os alle tre, som om vi var ét liv. Så sagde han stille, "Spørg jer selv..... Når man er i denne tilstand, er det så overhovedet muligt at føle nogen form for frygt? Kan I mærke, at det ville være umuligt for de Mørke Brødre at forstyrre denne fred?"

Jeg så på Elizabeth, "Sådan som jeg har det lige nu, kan jeg ikke engang forestille mig, at der overhovedet eksisterer noget negativt og da slet ikke frygte det." Elizabeth nikkede og smilede samtykkende. Det virkede, som om hun var ude af stand til at tale.

Johannes sænkede armene, og lyset begyndte at svinde, men selv efter at det var væk, følte vi en stor fred indvendigt. Lidt efter talte Johannes igen, "I, mine venner, har netop hørt De 144.000's sang foran Guds trone. Der findes allerede grupper på 144.000, som synger sangen på de åndelige planer, men det her er begyndelsen til den åndelige sang på jorden. Snart vil det være på jorden som i himlen; og der vil være 144.000 og flere, som vil føle Fader-Moder Guds Lys og Kærlighed og Kraft, og som vil tillade sig selv at være en tone, der spilles i sfærernes musik."

Efter at have overvejet det smukke syn, spurgte jeg, "Er det meningen, at vi skal sige denne sang eller bøn regelmæssigt?"

"Ja," sagde Johannes. "Sig den sammen mindst én gang om dagen og hver for sig mindst én gang om dagen. Men hver gang I siger den, skal I visualisere alle, som synger sjælens sang, som om de er sammen med jer og nyder godt af lyset og kærligheden og kraften, som I har følt her i aften. Hver gang én ny person lærer sangen, vil helheden blive styrket og få energi."

Johannes holdt en pause og fortsatte, "Jeg har kun kort tid, og jeg vil lære jer mere om dette emne en anden gang."

Vi sagde farvel og så endnu engang Johannes forsvinde i mørket.

Den aften sagde Elizabeth og jeg sangen sammen, før vi gik i seng. Vi så ikke et synligt lys og følte heller ikke ilden, sådan som vi gjorde, da Johannes sagde den, men vi fik en fredelig følelse indeni..... og Elizabeth kunne falde i en dyb søvn uden at frygte et nyt mørkt angreb.

Kapitel enogtyve Opgaven

I løbet af de næste tre dage fremsagde vi trofast sangen flere gange om dagen, så den fjerde dag blev vi distraherede og glemte at sige den. Vi blev ikke udsat for noget tydeligt angreb, men jeg

lagde mærke til, at Elizabeth virkede mere negativ mht. sin sygdom end normalt. Desuden involverede vi os i flere diskussioner, som syntes at bringe os ud af den åndelige stemning. Den femte dag virkede det, som om der hang en stor sky over os. Ved sengetid var der ingen af os, der havde lyst til at sige sangen, men jeg følte, at det var vigtigt, så jeg tilskyndede Elizabeth til at sige den sammen med mig.

Da vi var færdige, sagde Elizabeth: "Jeg tror, vi lige så stille gled ud af harmoni med vores sjæle. Det var jeg ikke klar over før nu. Lad os sige den igen."

Vi sagde den igen, og denne gang kunne vi mærke, hvordan vi vendte tilbage til den fantastiske fred, som vi tidligere havde følt. Mens vi nød freden, sagde jeg: "Denne sang har virkelig en positiv effekt. Vi må huske at sige den hver eneste dag, uanset om vi føler for det eller ej."

Elizabeth var enig med mig, og vi forpligtigede os mentalt til at sige sangen hver dag.

Bortset fra de to dage hvor vi ikke sagde sangen, gik ugen ret godt. Faktisk syntes den at gå bedre, end den plejede. Jeg solgte to huse uden de sædvanlige problemer og gennemgik, hvad jeg havde forventet skulle være en vanskelig afslutning uden forhindringer. Det så også ud, som om Elizabeth havde mere fysisk styrke, og bortset fra de to negative dage var hendes sindsstemning virkelig forbedret.

Wayne og jeg havde for travlt til vores ugentlige morgenmad. I min fritid i ugens løb tænkte jeg meget over, hvad min opgave mon kunne være og formulerede nogle spørgsmål til Johannes. Ud fra den smule, som Johannes havde fortalt mig, vidste jeg, at jeg på en eller anden måde skulle præsentere hans undervisning og visdommens nøgler for resten af verden; men jeg havde ikke tænkt så alvorligt på det endnu, da jeg jo ikke engang havde fuldført den første nøgle selv. Men han havde sagt, at han ville snakke om min opgave på vores næste møde. Jeg var virkelig nysgerrig.

Denne gang sagde vi sangen sammen torsdag aften. Vi følte begge en stor fred, og ingen af os var bekymrede, fordi hun skulle være alene i et par timer.

Da jeg steg ind i bilen for at køre til Denny's, forventede jeg halvt at blive tryllet væk til et eller andet sted, men der skete ingenting. Uden at der skete noget specielt kørte jeg hen til Denny's, gik indenfor og fandt Johannes i færd med at drikke kaffe og læse den lokale avis i vores sædvanlige hjørne.

Da jeg satte mig, så Johannes op og smilede, "Jeg kan se, at du har sagt sangen," sagde han.

"Hvordan kan du vide det?" Johannes overraskede mig altid.

"Jeg kan se det, som jeg lige sagde."

"Hvad mener du med "se det"?"

"Dengang da jeg sang sangen for jer, hvad så du da?" spurgte Johannes.

"Jeg så smukke lys, som dansede rundt omkring dig."

"Du så mig altså synge sangen?"

"Ja, det kan man vel godt sige."

"Følte du ikke også, at jeg sang sangen?"

"Jo, vi følte de smukkeste følelser, man kan forestille sig."

"Og du hørte mig udtale ordene, ikke?"

"Selvfølgelig."

"Når man synger De 144.000 Sang rigtigt, sker det på 3 niveauer: fysisk, emotionelt og mentalt, og det åbner døren til det spirituelle. Du har sunget sangen for nyligt, og jeg kan se dit lys og føle din fred. På den måde kan jeg se, at du har sunget sangen."

"Kan du fortælle lidt mere om, hvad du mener med at synge på tre niveauer?"

Johannes holdt en lille pause og fortsatte så, "Hvis en person bare lærer ordene udenad og blot gentager dem på det fysiske niveau, så synger han ikke sangen rigtigt. Vibrationen fra ord, som blot udtales, skaber ikke ret mange resultater. Samtidig med at man siger ordene, må man føle og tænke dem. På en måde bliver man ORDET, som er Gud. Det sidste, man skal gøre, er at synge sangen,

som om man er sammen med alle de andre, som også er med i det store kor. Når man gør det, åbner man døren til den spirituelle energi og bliver en sand deltager i sangen, så hjælper man ikke kun sig selv, men også alle andre, som kender og synger sangen. Der er et stærkt samspil og en deling af energien til rådighed for dem, som har Faderens navn skrevet i panden."

"Jeg har lige et spørgsmål," sagde jeg. "Da du sang sangen, så vi et synligt lys rundt om os, men da Elizabeth og jeg gjorde det, så vi ikke noget lys. Hvordan kan det være?"

"I så ikke noget lys, men det gjorde jeg. Da jeg så dig komme gående hen imod det her hjørne, lyste du op som en engel. I kunne se lyset sammen med mig af to grunde: Jeg har haft længere tid til at synge sangen i, og derfor var lyset mere intenst. Og for det andet: jeres åndelige syn var mere følsomt den aften. Hvis I udvikler jeres åndelige syn, vil I også kunne se lyset hver gang, I synger den korrekt. I vil komme til at synge denne sang i grupper i fremtiden, og nogle vil kunne se lyset, andre vil ikke, men alle vil kunne føle en eller anden effekt. De, som ikke er klar, vil føle en negativ effekt og vil forlade koret og ikke synge igen, før de er mere klar."

"Hvordan kan man endeligt afgøre, om en person er klar eller ej?" spurgte jeg.

"Enhver må være sin egen dommer. Men hvis der er én, som ikke er klar, vil han ikke mærke nogen gavnlig effekt og vil ikke engang forsøge at synge sangen regelmæssigt."

"Det virker mærkeligt at sige, at vi synger en sang, når vi ikke synger på den normale måde."

"Fra et højere perspektiv er der ikke ret stor forskel på skønheden mellem at tale og synge.

Skønheden i sjælens sang overgår langt selv den smukkeste sang på jorden. Du vil finde ud af, at nogle af de mest spirituelle mennesker på planeten ofte ikke har en god fysisk sangstemme. Det er, fordi de har lagt så megen energi i den indre skønhed. På den anden side er der en håndfuld spirituelle mennesker, som også har udviklet en god sangstemme, så du kan ikke rigtigt dømme et menneskes spirituelle udviklingstrin ud fra lyden af hans fysiske stemme."

"Sikke en lettelse!" udbrød jeg spøgende. "Jeg ville sikkert ende i Helvede, hvis jeg skulle dømmes efter den måde, jeg synger på."

"Du synger faktisk meget godt. Hvis du lyttede til hele dit selv, ville du se det." Johannes smilede.

"Det her er nyt for mig," sagde jeg. "Jeg har aldrig betragtet mig selv som en god sanger, uanset hvordan man ser på det."

Johannes nippede til kaffen og spurgte. "Tror du, at du har det første nøgleord?"

"Ja, det tror jeg virkelig, at jeg har."

"Så lad mig få det."

Jeg gav ham ordet, som kom til mig ugen før.

"Er du sikker på, at det er rigtigt?" spurgte han.

"Tæmmelig sikker, ja."

"Du må lære at stole på den indre stemme. Når du er i total samklang med den, vil der ingen tvivl være. Hvad siger dit indre Selv? Har du det rigtige ord eller ej?"

"Jeg er ret sikker, men jeg ville ikke vædde mit liv på det."

"Der vil komme tidspunkter, hvor du må sætte dit liv på spil og mere end det for at følge din indre stemme. Du må lære at genkende den og så stole på den med alt, hvad du har. Det er den eneste måde du fuldstændigt kan frigøre dig på fra de Mørke Brødre og al den negative energi. Se nu dybt ind i dig selv og svar. Har du fundet det rigtige nøgleord? Ja eller nej?"

Jeg prøvede at stille ind på den lille, stille stemme, men jo mere jeg prøvede på at modtage, jo mere tvivlede jeg på mig selv. Forestillede jeg mig blot bekræftelsen, fordi det var det, jeg ønskede, eller modtog jeg et rigtigt svar? "Jeg tror, jeg har det rigtige svar, men helt ærligt ved jeg det ikke 100 % sikkert."

"Det er godt, at du er ærlig, men for at fuldføre din mission må du lære at høre den indre stemme og at stole på den. Spørgsmålet er: Er det nøgleord, som du mener, du modtog, blevet bekræftet af din indre stemme eller ej?"

Johannes satte sig op og lænede sig fremad. "Hvis du ikke kan give mig det rigtige svar i løbet af de næste par minutter, så slutter vores forhold her, og du vil ikke se mig igen i dette liv."

Hans ord lammede mig og gjorde mig helt fortumlet, og jeg følte, hvordan jeg blev rød i hovedet.

"Hvad? Efter alt hvad jeg har gennemgået, vil du blot kaste mig væk, hvis jeg ikke kan give dig det rigtige svar her og nu?" Jeg kunne slet ikke tro på hans ord!

Johannes studerede mit ansigt et øjeblik. "Jeg vil ikke kaste dig væk, men hvis du ikke kan modtage og stole på Åndens indre stemme efter alt det, du har gennemgået, så må jeg finde en anden til jobbet. Det er ikke noget personligt, men jeg har et job, der skal gøres, og jeg skal bruge én, som stoler på den lille, stille stemme. Nu vil jeg give dig fred et øjeblik, og så må du give mig dit svar."

Johannes blev tavs, og jeg prøvede at stille ind på stemmen, men syntes ikke at modtage noget.

Johannes' udtalelse gjorde mig modløs, men jeg prøvede at fokusere. Efter nogle øjeblikkes frustration, spurgte Johannes "Hvad er dit svar?"

Jeg var vred på mig selv, fordi mine forsøg på bekræftelse ikke gav resultat. Jeg besluttede at gætte.

"Ja. Jeg har det rigtige svar. Jeg holder fast ved det."

"Bekræftede din indre stemme det for dig?" spurgte Johannes.

Jeg holdt vejret et øjeblik af frygt. Aldrig i mit liv havde jeg ønsket at lyve så meget, men hvis jeg fortalte Johannes, at jeg modtog noget, ville det være en løgn, og han ville sikkert vide det. Jeg fortalte ham forpint sandheden. "Jeg prøvede at få en bekræftelse, men fik intet. Er jeg dumpet?"

"Ikke endnu. Brug lige et par minutter på at overveje intenst. Er du sikker på, at du har det rigtige ord? Har du fået det bekræftet af din sjæl, og stoler du på det? Dit næste svar vil være afgørende. Jeg går lige på toilettet. Jeg forventer at få dit svar, når jeg kommer tilbage."

"Tag dig bare god tid," sagde jeg til Johannes, da han gik.

Aldrig før havde jeg følt mig under sådan et pres. Førhen når jeg ønskede indre vejledning, prøvede jeg altid at være i en situation, hvor der ikke var forstyrrelser, men det var umuligt nu. Alligevel forsøgte jeg at rense mit sind og at høre min indre stemme. "Jeg tror, at jeg har nøgleordet. Er det rigtigt? Kære Gud, hjælp mig. Vær nu sød og fortæl mig, hvis det er rigtigt!"

Der kom ikke noget svar. Ingenting. Aldrig før i mit liv havde jeg fundet så lidt. Her sad jeg med måske den største chance, noget menneske havde haft i to tusind år, og jeg var ved at lade den glide mig af hænde. Desuden ville jeg sikkert miste Elizabeth, fordi jeg aldrig ville finde de første tre principper. Jeg var lige ved at græde, men jeg holdt tårerne tilbage og tvang mig selv til at fortsætte. Johannes kunne komme tilbage, hvad øjeblik det skulle være.

Jeg skubbede mig bagud på stolen, lukkede øjnene og tænkte tilbage på torsdag aften, da Johannes fortalte os lignelsen og lærte os sangen, og da nøgleordet kom til mig. Ganske kort genoplevede jeg disse vidunderlige øjeblikke. I samme øjeblik indså jeg, at jeg havde det svar, som Johannes ønskede. Netop i dette øjeblik kom Johannes ud fra toilettet. Han satte sig skødesløst ned på stolen, tog en slurk kaffe og spurgte, "Har du et bekræftet svar?"

"Ja. Det har jeg."

"Hvad er det, min ven?"

"Jeg fik ingen bekræftelse her i aften, fordi jeg allerede modtog bekræftelsen, dengang jeg modtog nøgleordet. I det øjeblik jeg modtog det, var jeg fuldstændig sikker, men i løbet af ugen vaklede min tillid, og jeg blev usikker og tvivlede på mig selv. Da jeg gik tilbage til det øjeblik i sidste uge, forstod jeg igen, at jeg helt sikkert havde modtaget det rigtige nøgleord. Mit svar er ja. Jeg er sikker på, at nøgleordet er rigtigt, og at det er blevet bekræftet af mit indre selv."

"Så du har ingen tvivl?" sagde han.

"Jeg er sikker nu," sagde jeg bestemt.

"Hvad nu hvis jeg fortæller dig, at du tager fejl?"

Jeg følte et gys af frygt gå gennem mig et øjeblik, men genvandt så fatningen. "Så ville jeg sige, at du tager fejl, fordi jeg ved, hvad den indre stemme bekræftede for mig, og ikke engang Gud kan

tage det fra mig."

For første gang i den tid jeg havde kendt ham, var Johannes synligt påvirket. Hans øjne blev fugtige, idet han greb min højre hånd med begge sine og sagde, "Den lange søgen efter sandhed er ovre, broder. Du er klar til at hjælpe med at bringe et stort lys til jorden. Velkommen til Broderskabet."

Johannes og jeg sad der i stilhed og holdt hinandens hænder. Det føltes som en hel time, men jeg vidste, at det hele kun tog et øjeblik. Jeg behøvede ikke at spørge ham, om nøgleordet var rigtigt. Det vidste jeg, at det var. I løbet af dette øjeblik skete der også noget andet, jeg så historien om Johannes' liv igennem de sidste to tusind år. Jeg var forbløffet ud over alle grænser over de strabadser, han gennemgik for at hjælpe menneskeheden. Men det, der påvirkede mig mest, var, at hans arbejdede igen og igen ikke lykkedes på grund af mangel på samarbejde fra dem, han havde undervist. Nogle gange var de, der skulle forestille at arbejde for Lysets Broderskab, simpelthen dovne; andre gange søgte de hæder og ære til sig selv, nogle gange var de lammet af frygt; og desværre var der andre gange, hvor lysarbejderne mistede deres lys og begav sig over på mørkets side og forsøgte at ødelægge alt, hvad der bragte frihed og lys til menneskeheden.

Engang imellem - med flere hundrede års mellemrum - så jeg, at Johannes havde en trofast medarbejder eller to, og hans hjerte glædede sig, og hans håb for menneskeheden fik fornyet kraft. Efter dette følte jeg det fuldstændigt overvældende, at Johannes havde sådan et håb og sådan en forventning til mig. I det øjeblik afbrød jeg kontakten.

"Du forventer mere af mig, end jeg forventer af mig selv. Jeg ønsker ikke at skuffe dig, som andre har gjort det."

"Du må aldrig, aldrig lade frygten for fiasko forhindre dig i at handle. Husk på belæringen i lignelsen. Du skal altid handle ud fra de højeste principper, du kender, så vil du lære af dine fejltrin og til slut få succes."

Jeg ventede, indtil klumpen i min hals forsvandt, og sagde, "En ting, som generer mig, er, at du, som er sådan en storslået lærer og et fantastisk menneske, har haft fiasko igen og igen i løbet af de sidste to tusind år. Tror du virkelig på, at det vil lykkes for os denne gang?"

"De sidste to tusinde år har været en tid med træning og forberedelse for Lysarbejderne. Vi er nu lige ved indgangen til en ny tid og en ny energi. Grundtonen i de sidste to tusind år har været "offer", og det begyndte med ofringen af Kristus. Nu er vi på vej ind i en helt ny periode, hvor vi kan nyde ofringens frugter. Den nye grundtone er "tjeneste". Et af de vigtigste citater, der er nedfældet fra Joshua er, at den største i Himlens rige bliver den største tjener. De største blandt Det Hvide Broderskab er dem med den største evne og den største villighed til at tjene.

"Det så ud, som om det mislykkedes for os hele tiden i de sidste to tusind år, fordi vi lærte og demonstrerede offer, men nu er det bestemt, at vi skal lære og demonstrere tjeneste. For at kunne tjene må tingene lykkes for os, derfor er det vores skæbne, at tingene vil lykkes for os denne gang. Der vil være hindringer her og der, men vores succes er så godt som sikker," smilede Johannes til mig, som om jeg var en del af denne succes.

"Så jeg går ud fra, at jeg har bestået en eller anden test her?" spurgte jeg.

"Ja, det har du. Det er vigtigt at lære nøglerne, men det er endnu vigtigere at lære at stole på, hvad Ånden bekræfter for dig. Når du modtager en bekræftelse, får du som regel ikke en anden, førend du viser din tillid til det, som du allerede har modtaget. I torsdags fik du en bekræftelse på nøgleordet, og du var fristet til at tvivle på det. Så da du prøvede at få en bekræftelse igen, fik du ingenting. Tvivl skaber en mur mellem dig og din sjæl. Du gjorde det helt rigtige, da du valgte at gå tilbage til det tidspunkt, hvor du modtog bekræftelsen og se på den igen. Du gjorde det samme, da De Mørke Brødre forsøgte at narre dig, du tænkte tilbage på, hvorledes den sande stemme fra Ånden var og sammenlignede den med din drøm. Det er en proces, som kun få har mestret. Næsten alle ønsker at få sandheden bekræftet igen og igen i stedet for at stole på den bekræftelse, de

allerede har modtaget. Hvis du ikke stoler på den bekræftelse, du fik i går, hvordan kan vi så vide, at du vil stole på den fornyede bekræftelse i dag?"

Johannes fortsatte. "Den sande discipel vil ikke lede efter bekræftelser igen og igen. Han vil finde dem naturligt, når han lever i overensstemmelse med det højeste lys, som han allerede har modtaget."

Johannes lænede sig fremad og sænkede stemmen, da servitricen var færdig med at fylde vores kopper. "Lad mig gentage mig selv. Det her er måske det vigtigste råd, du nogensinde vil modtage: Lev altid i overensstemmelse med det højeste lys, du allerede har modtaget. Hvis du gør det, vil du modtage mere - verdener uden ende. Hvis du ikke gør det, vil din fremgang gå i stå og vil ikke fortsætte, førend du går tilbage, genoplever det sidste lys, du modtog, og så lever dit liv i overensstemmelse med det lys."

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Det har jeg altid prøvet på at gøre, men jeg er først nu blevet klar over, hvor vigtigt og nødvendigt det er. Sig mig så, er jeg færdig med en første nøgle eller hvad?"

"Du har fundet det første nøgleord. Dit næste trin er at forstå selve nøglen. I løbet af den næste uge vil jeg gerne have dig til at tænke over, hvorfor dette ord er en visdomsnøgle, og hvordan den identificerer din eksistens inderste kerne. Hvorfor er det årsagen til al bevægelse i universet lige fra en planet til en kuglepen og et atom?"

"Jeg føler mig privilegeret over at få lov til at fortsætte efter den forskrækkelse, du lige gav mig," sagde jeg og lo af lettelse.

Johannes smilede beroligende. "Ikke nær så slemt som den forskrækkelse du gav mig. Jeg tror, at det ville være værre for mig at miste en elev med den opgave, som du skal udføre, end det ville være for dig at miste muligheden. Når alt kommer til alt, så har jeg langt mere kendskab til konsekvenserne af det hele, end du har."

"Ja, du skulle fortælle mig mere om opgaven ...." pressede jeg på.

"Ja," sagde han. "Der er flere trin i den, og det hele vil ikke blive afsløret på én gang. Vi vil gerne have dig til at koncentrere dig om den opgave, du skal udføre i stedet for en eller anden fremtidig begivenhed, som kan forekomme helt umulig i øjeblikket."

"Hvad er så første trin?"

"Første trin er, at du skal skrive flere bøger, som indeholder ny undervisning og nøgler og give dem til verden."

Jeg kløede mig i hovedet. "Jeg er ikke sikker på, du forstår, hvor travlt jeg har. For at kunne betale alle mine regninger inklusiv Elizabeths medicinudgifter arbejder jeg 7 dage om ugen, ofte 12 - 16 timer om dagen. Og det er ikke bare, at jeg må arbejde som en gal for at skaffe penge, men jeg skal også sørge for alt arbejdet i huset, siden Elizabeth blev syg. Jeg vil hellere end gerne gøre alt, hvad du beder om, hvis du blot kunne materialisere et par guldbarrer, så mine hænder kunne være mere frie.

Johannes smilede. "Jeg kan huske de få, søde år med Mesteren - hvordan vi ofte gav Ham sådan nogle svar. Ved du, hvad Han sædvanligvis sagde tilbage til os?"

"Hvad?"

"Oh, I med så lille en tro."

Jeg smålo. "Til mig burde det være noget i retning af Oh, du med så lidt tid. Der er jo kun et vist antal timer i døgnet."

"Siger du til mig, at det er umuligt for dig at finde tid til at skrive en bog?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Nå, hvad pokker. Ok. Ingenting er umuligt. Jeg vil finde ud af det på en eller anden måde."

"Lad os se på de praktiske muligheder først. Kan du belåne dit hus for at skaffe penge, som kunne skaffe dig noget tid?"

Jeg rynkede panden. "Laver du sjov med mig? Huset er belånt til op over skorstenen!"

"Hvad med venner og familie. Er der nogen af dem, der vil og kan hjælpe?"

"De fleste synes, at jeg allerede er for langt ude. Nej. Ingen af dem vil låne mig penge til at skrive en bog. Jeg ville være nødt til at lyve for dem, og jeg ved, at du ikke ville bryde dig om det."

"At håndtere den materielle side af livet er noget selv de højeste lærere har et problem med," sagde Johannes eftertænksomt. "Men specielt i denne tidsalder ser vi, at det er en nødvendighed. Alt hvad du behøver at gøre er at finde tid til at skrive den første bog eller to. På grund af visse spirituelle love kan vi ikke bare materialisere en guldbarre eller anden form for rigdom til dig, men vi tror på, at mange mennesker vil være interesserede i din undervisning og vil være villige til at købe bøgerne. Når det sker, vil du have indtægter nok til at frigøre dig, så du kan bruge al din tid som studerende, lærer og forfatter."

Jeg drak langsomt en mundfuld kaffe. "Måske kan jeg blive oppe en ekstra time eller to hver aften, indtil jeg får bogen færdig. Jeg finder ud af det på en eller anden måde. Jeg må dog advare dig om, at jeg har planlagt at skrive i flere år, men jeg har simpelthen ikke kunnet finde tid til det, dog erkender jeg at det her er vigtigt. Hvornår regner du med, at jeg begynder?"

"Med det samme."

"Jamen jeg er jo ikke engang færdig med den første nøgle."

"Det behøver du heller ikke. Den første bog vil handle om dit møde med mig, om dine erfaringer og om, hvad du har lært indtil dette øjeblik. Du skal ikke afsløre det første nøgleord i den første bog. En af grundene til det er, at du kommer til at forære mange kopier af den første bog gratis væk ved at give adgang til den på Internettet eller på andre måder, som du selv synes. Så kan de søgende hente kopier og få en fornemmelse af, hvad der videre kommer. Hvis de så er interesserede, kan de enten købe en rigtig bog eller en af dine fremtidige bøger. På denne måde vil du få penge nok til at frigøre din tid og påbegynde andre projekter, som vi har i tankerne til dig."

"Så jeg skal begynde at skrive med det samme og skrive alt ned, nøjagtigt som det er sket?"

Problemet med den ide er, at ingen vil tro på det. Folk vil bare tro, at det er en drømmers fiktive arbejde."

"Du har faktisk mere ret, end du selv ved. Vi har tidligere forsøgt to gange at få nye tanker ud til verden i en ligefrem form, og begge forsøg mislykkedes totalt. Vi fandt ud af, at new age guruer, som bare opfandt alt ud fra deres egen underbevidsthed, havde større succes end vores to disciple. Det var også et problem, at vores to disciple var så ærlige og ligefremme, at de var kedelige."

"Jeg er sikker på, at du ikke beder mig om at være uærlig."

"Langt fra. Selv Joshua ville bevæge sig væk fra lyset, hvis han bad dig om det."

"Så hvad er det, du beder mig om?"

"Vi beder dig om at skrive en roman, en skønlitterær bog."

"En skønlitterær bog? Men ingen af disse fantastiske ting, som er sket, er fiktion," udbrød jeg.

"Nej. Men nogle af dem er for utrolige til, at du kan skrive om dem, og der er andre ting, som mangler den glans, der er nødvendig for at tiltrække publikum. Derfor vil vi gerne have, at du skaber de personer eller begivenheder, som du synes er nødvendige for at gøre bogen interessant. Da du udgiver bogen som fiktion, vil det ikke være uærligt at opfinde de nødvendige personer, situationer eller begivenheder, der skal til for at skrive en interessant historie. Der er dog et kriterium, som du må holde fast ved."

"Hvad er det?" spurgte jeg.

"Hele formålet med bøgerne er at præsentere den undervisning, som er vigtig i den kommende tidsalder, som er en fredens tidsalder. Derfor er det strengt nødvendigt, at du ikke ændrer den undervisning, som du modtager fra mig eller fra en hvilken som helst anden fremtidig åndelig lærer. Du skal præsentere undervisningen så klart og så ærligt, som du er i stand til. Selv om du udgiver bøgerne som fiktion, vil der være mange, som opfanger undervisningen, og mange som gerne vil vide mere."

"Den mest utrolige del af hele eventyret er dig," smilede jeg. "Skal jeg fortælle hele historien om dig?"

"Det vil vi lade være op til dig. Du bliver nok nødt til at ændre mig noget eller måske endda meget. Hvis det er nødvendigt, kan du sige, at du mødte Herkules, månedronningen eller hvem du nu synes vil skabe en god historie. Husk blot at være sandfærdig over for den undervisning, som du har modtaget."

"Både du og Kristus er langt klogere, end jeg er. Hvorfor overlader I sådan en vigtig afgørelse til mig?"

"Undervisning til menneskeheden må komme gennem menneskeheden, gennem almindelige dødelige som dig. Hver gang vi har brudt den regel i jordens historie, er det endt med en katastrofe."

"Jeg troede, I åndelige lærere var ufejlbarlige. Det lyder, som om Kristus selv kan begå en fejl."

"Sand fuldkommenhed består i at have evnen til at fuldføre en opgave med succes. Når man forsøger at fuldføre et arbejde, vil der altid være fejltagelser, men det forhindrer ikke, at slutproduktet bliver perfekt. Se engang på denne verden og dens indbyggere. Der findes megen ufuldkommenhed her skabt af Gud selv, men slutresultatet vil være så perfekt, at vi ikke engang kan forestille os det."

'Hm-m-m interessant,' tænkte jeg. "Så du er tvunget til at støtte dig til almindelige dødelige som mig for at sprede budskabet?"

"Ja. Det nærmeste, jeg kan komme dig, er som lærer, og selv da må du være en aktiv deltager og stille spørgsmål og finde svar. Du skal virkelig ønske at vide besked med hvert eneste skridt, mens du gør fremskridt."

"Jeg må indrømme, at jeg har en stærk motivation, fordi min kones liv afhænger af det."

Johannes smilede. "Jeg tror, du ville stræbe efter at kende sandheden med ukuelig iver, også selv om hendes liv ikke afhang af det."

"Måske. Det finder vi jo nok ud af, når hun bliver helbredt."

"Jeg har stor tiltro til, at du vil hjælpe hende med at opnå den helbredelse. Husk blot på altid at følge den højeste sandhed du kender. Dette princip gælder også inden for al helbredelse. Lige nu venter hun faktisk spændt på, at du skal komme hjem. Du må hellere tage hjem, så hun kan sove med ro i sindet."

"Du har sikkert ret," sagde jeg. "Jeg skal prøve at få skrevet første kapitel, inden vores møde i næste uge."

"Du skal ikke tage noget med, førend hele bogen er færdig," sagde Johannes.

"Hvorfor ikke?"

"Jo mindre indflydelse jeg har på den, jo stærkere vil den virke, også selv om du skriver den, når du føler dig mest svag og menneskelig. Jeg vil gerne læse den, når du er færdig, men jeg vil være tvunget til ikke at komme med rettelser."

"Vil du i det mindste ikke fortælle mig din mening om den?"

"Jeg vil fortælle dig, om jeg synes om den eller ej. Når du er færdig, finder vi ud af, hvor meget mere jeg kan afsløre." Han rejste sig op for at gå og sagde, "Vi har vist gjort nok for i dag."

"Ser jeg dig i næste uge?" spurgte jeg forhåbningsfuldt.

"Vi mødes blot her hos Denny's igen, hvis ikke du hører andet."

"Det glæder jeg mig til."

Johannes vendte sig om og så mig i øjnene. "Der er én ting, jeg vil bede dig om, når du nu begynder på denne opgave."

"Hvad er det?" spurgte jeg.

"Skriv en god bog. Lad så vidt muligt være med at lade mig fremstå pinlig."

"Jeg vil gøre dig større end livet," svarede jeg smilende.